

Takva

Azık edinin! Şüphesiz azığın en hayırlısı Takvadır. (Bakara 197)

Aylık İslami Eğitim Dergisi EKİM 2015 YIL:1 SAYI:2 FİYATI:5 TL

BELA VE MUSİBETLERE KARŞI MÜSLÜMANCA TAVİR

12 | ANKEBÛT SÛRESİNİN
2-3. AYETLERİN TEFSİRİ

20 | RASULULLAH'IN (aleyhisselam)
KARŞILAŞTIĞI EZİYET VE MUSİBETLER

36 | HARİCİ
KİMDİR?

Azık edinin! Şüphesiz azığın en hayırlısı Takvadır (Bakara 197)

Takva

Publications of the Islamic Education and Research Center of the Ministry of National Education

Muharrem 1437
Ekim - 2015
3 Aylık İslâmî Eğitim Dergisi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Cihangir ÖKMEN

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Kapak ve Mizanpaj
Takva Dergisi

Baskı:
Arma Matbaa
Fevzi Çakmak Mah. Yayın Cd. No:76
Karatay/KONYA

Dağıtım ve Satış Yeri
Meva Kitap Kirtasiye
Sahibiata Mah.
Dursun Fakih Sk. No:4/A
KONYA
0332 350 63 62

İrtibat:
www.takvadergisi.com
twitter: takvadergisi
facebook: takvadergisi

Dergi içerisindeki yer alan yazılardan ilgili yazar mesuldür. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

DOSYA Cihangir ÖKMEN **01**

TEFSİR Salih BAĞIRGAN **12**

AKİDE Cihangir ÖKMEN **17**

SİYER Bilal ÖZBUĞDAY **20**

AHLÂK Salih BAĞIRGAN **26**

NASİHAT Hüseyin ORAL **31**

MAKALE Cihangir ÖKMEN **36**

ŞİİR ALINTI **42**

FIKİH Hüseyin ORAL **44**

AİLE Fatıma SEVİM **48**

HADİS Bilal ÖZBUĞDAY **51**

SAĞLIK Mehmet YÜCE **54**

KİTAP Mehmet YÜCE **57**

editör

Esselamu Aleykum,

Hamd, "O, hanginizin amel bakımından daha güzel olduğu hususunda sizi imtihan etmek için Arş'ı su üzerinde iken gökleri ve yeri altı günde yarattandır." (11/Hûd, 7) diye buyuran yüce Allah'a, Salat ve Selam, "Kıyamet günü, afiyet ehli kimseler, bela ehline sevapları verilince, dünyada iken derilerinin makaslarla kazınmış olmasını temenni edecekler." (Tirmizi) diye haber veren Rasulullah'a, âline, ashabına ve kıyamete kadar onların yolundan giden tüm mü'minlerin üzerine olsun.

Takva dergisi olarak sizlerle buluştuğumuz bu ikinci sayımızda, özellikle son birkaç yıl içerisinde, islam ümmeti üzerine adeta bir yağmur gibi yağan musibetleri, sıkıntıları ve bunların sebep ve neticelerini gündem etmek istedik. Mü'min kulun, bu belâ ve musibetler karşısında göstermesi gereken Rabbanî tavrını ve Nebvî sabrını Kuran-ı Kerim ve Sahih sünnetten naslarla ortaya koymaya gayret ettik.

Bu musibet yağmurlarının, fırtınayı çağrıştıran gazap yağmurları değil, ölü toprağı yeniden canlandıran bahar yağmurları olduğuna olan inancımız gereği, tüm Müslümanları, "Andolsun ki sizi biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azalma (fakirlik) ile imtihan eder, deneriz. (Ey Peygamber!) Sen sabırlı davrananları müjdele." Ayetiyle müjdelemek istedik.

Eksikliklerimizin ve hatalarımızın bizim kendi nefsimizden, doğru ve hakikatlerin ise sadece Rabbimizin katından olduğunu tekrar hatırlatarak, gönülden bir "Âmin!" diyeceğinizi umduğumuz şu duayla sizleri alemlerin Rabbine emanet ediyoruz..!

"Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir kavme karşı bize yardım et!" (2/Bakara, 250)

Allahumme Âmin..!

BELÂ VE MUSİBETLER KARŞISINDA MÜSLÜMANCA TAVIR VE İMTİHAN BİLİNCİ

İçinde yaşadığımız toplumda, konuşurken cümle içerisinde dahi kullanılmamaya dikkat edilen kelimelerden biri de “Belâ” kelimesidir. İnsanlar birbirlerini, “Aman, Belâ okuma!”, “Belâ deme evin içinde!” diye uyarırken, bu uyarının altında yatan korku, bu kelime telaffuz edildiği anda o evin başlarına yıkılabileceği hissidir. Pe ki gerçekte durum böyle midir? Belâ kelimesi bu denli etkili ve söylendiği anda felâketi üzerine çeken bir kelime midir? Yoksa Belâ kelimesi Türkçe de sürekli olarak “beddua” cümlelerinin içinde kullanıldığı için mi (Allah belânı versin! gibi) böyle bir korku oluşturmuştur?

Belâ kelimesinin asıl manasını, belâ ve musibetler karşısında Müslüman bireyin doğru tavrını ve her türlü imtihan karşısında Mü'min sabrını konu edineceğimiz bu yazımız da okuyacağımız her bir Ayet-i Kerime ve Hadis-i Şerif, dünyada ki tüm gelişmelerin ve olayların perde arkasını ve sırrını gözler önüne seren büyük hakikatler olacaktır. Özellikle son günlerde Müslümanlar üzerine adeta bir yağmur gibi yağmaya başlayan belâ ve musibetlerin, fırtınayı getirecek kış yağmurları mı, yoksa toprağı yeniden canlandıracak bahar yağmurları mı olduğunu haber verecektir. Tüm dünyanın cevaplanamayan soruları ve tüm olayların merakla beklenen sonuçları, işte bu Ayet-i Kerimelerde ve Hadis-i Şeriflerde saklıdır.

Rabbim (Subhânehu ve Teâla) idrak etmeyi, basiretle görmeyi, gereğince amel etmeyi tüm Müslümanlara nasip etsin inşaAllah! Allahumme Âmin...!

Belâ kelimesinin sözlükte asıl manası, denemek, sınamak, teste tabi tutmak olduğu gibi, herhangi bir şeyin, örneğin elbisenin eskidiğini, yıprandığını ifade etmek içinde kullanılan bir kavramdır. Lügat Alimleri Belâ kelimesinin bu iki anlamının birbirinden bağımsız, alakasız olmadığını aralarında şöyle bir bağlantının mevcut olduğunu tespit etmişlerdir; Denenmek ve bir sınamaya tabi tutulmak da insanı yıprattığı için, belâ kelimesi bu manada kullanılmıştır.

Terim anlamı ise Gerek bollukla ve genişlikle gerekse sıkıntı ve darlık ile kulun denenmesi, sınanması, imtihana tabi tutulmasıdır. Kur'an-ı Kerim'de ve Hadis-i Şeriflerde belâ kelimesi bu manada karşımıza çıkmaktadır.

Bu terim anlamıyla düşünüldüğünde Rabbimizin (Subhanehu ve Teâla) emir ve yasakları başta olmak üzere tüm nimet ve ihsanları, hatta ölümün ve hayatın kendisi de insanlar için bir belâ/sınama/imtihan aracı olmaktadır: “O (öyle yüce Allah) ki, hanginizin daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır.” (67/Mülk, 2)

"Biz insanların hangisinin daha güzel amel işleyeceğini deneyelim diye yeryüzündeki her şeyi dünyanın kendisine mahsus bir ziynet/süs yaptık." (18/Kehf,7)

Dünya, insanların denenmesi, Allah-u Teala'ya iman edenlerle etmeyenlerin ayrılması, iman edenlerin hangisinin daha güzel amel edeceğinin belirlenmesi için özel olarak yaratılmış bir imtihan yeridir

"O, hanginizin amel bakımından daha güzel olduğu hususunda sizi imtihan etmek için Arş'ı su üzerinde iken gökleri ve yeri altı günde yaratandır." (11/Hud,7)

Allah-u Teala aynı zamanda dünyayı, imtihan için elverişli bir sistemle yaratmıştır. İmtihan için gerekli tüm araç ve gereçler hazırlanmış, yeryüzünde ki her şey buna göre düzenlenmiştir. Rabbimiz (Subhanehu ve Teala) bütün olayları sebep-sonuç ilişkisine bağlayarak tüm fiillerini bunların arkasına gizlediği gibi, her olayın insan mantığının kavrayabileceği şekilde gelişmesini sağlayarak, isim ve sıfatlarını da "doğallığın" arkasına gizlemiştir.

Örneğin, Allah-u Teala zaman zaman insanları doğal afetler yoluyla uyarabilir. Bu tarz bir olayda, mesela bir depremi düşünelim; pek çok insan ölebilir veya yaralanabilir. Bunların arasında gençler ve yaşlılar, erkekler ve kadınlar, hatta çocuklar olabilir. Tüm bunlar son derece "doğal" görünür ve gafil olan insan, bu afetlerin Allah-u Teala tarafından özel bir amaca yönelik olarak yaratıldığını fark etmez. Şimdi düşünelim; eğer böyle olmasaydı ve bir depremden yalnızca Allah-u Teala'ya karşı suç işleyen kişiler etkilenseydi ne olurdu? Kuşkusuz imtihan ortamı tamamen yok olurdu. Bunun apaçık bir ceza olduğu ve bilinçli bir irade tarafından yapıldığı ortaya çıkardı. Ama Allah-u Teala böyle bir şeye izin vermemiş ve yukarıda da belirttiğimiz gibi dünyada gerçekleşen her olayı son derece "doğal" görünümlü hazırlamıştır. Bu "doğal" görünümlü olayların ardında bir amaç ve hikmet

olduğunu ise ancak Allah-u Teala'nın bu konuda ki ayetlerinden haberdar olan ve imtihan bilinci ile olaylara bakabilen Mü'minler görebilmektedir

"Allah'ın izni olmaksızın hiçbir musibet, (hiç kimseye) isabet etmez. Kim Allah'a iman ederse Allah onun kalbini hidayete/doğruya yöneltir. Allah her şeyi bilendir 104 Teğabun 11)

Bu ve bunun gibi birçok Ayet-i Kerime'-sinde Rabbimiz (Subhanehu ve Teala) ölümün ve hayatın, bu ikisi arasında ki zaman diliminin, bu zaman dilimi içerisindeki tüm vakıaların ve bu vakıaların tüm sebep ve kahramanlarının birer deneme ve sınama aracı olduğunu, kulluk kalitemizi ölçen imtihanlar olduğunu apaçık haber vermektedir. Kısacası, insanoğlunun aldığı her bir nefes, ayrı ayrı her bir tanesi, onu denemek imtihan edebilmek, bu nefes ile ne yapacağını, bu nefesini nerede kullanacağını sınamak için verilmiştir.

"Her canlı ölümü tutacaktır. Bir deneme olarak sizi hayırla şerle de imtihan ederiz. Ve siz ancak bize döndürüleceksiniz. Enbiya 15)

Bu dünyanın bir imtihan salonu ve hepimizin her an bir sınavın içerisinde olduğunu söyledik. Tabi ki bu imtihan mükellef olmakla yani buluğ çağına girmekle başlamaktadır. Buluğ çağına kadar olan dönem, sınav hazırlık dönemi, kâğıt ve kalem hazırlama dönemidir. Buluğa ermesiyle beraber sorular dağıtılır ve sınav başlar. Artık insan ömrünün sonuna kadar bu sınavın içerisinde ve ölünceye kadar aralıksız kalem oynatmaktadır. Bu imtihanın herkes için günün birinde sona ereceği malum ama kimin elinden kağıdının ne zaman alınacağı belli değil.

Her nefis ölümü tadacaktır. Siz bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyorsunuz, ancak bize döndürüleceksiniz. (21/Enbiya,35)

İmtihanda önemli olan elbette çok yazmak değil, azda olsa tüm cevapları doğru yazmaktır. On kâğıt doldurup, "bir" bile alamayanlar da var, bir kâğıtla "yüz" alanlar da. Ama tabi ki en makbulü, en çok kâğıda en güzel doğruları yazmaktır. Öyle ise, uzun ömür, güzel şeylerden daha fazla yazmak için istenmelidir:

"Allah katında amellerin en makbulü az da olsa devam üzere yapılanıdır." (Buhari, İman 32; Mislim, Musafirin 215-218. Münafıkın, 78)

"Allah'ım! Bana yaşamak hayırlı ise hayat ver, ölmek hayırlı ise canım al." (Müslim, Zikr 10)

İmtihan salonunda en önde oturmak, elbiselerin en güzelini giyinmek, kalemelerin en kıymetlisini kullanmak neticeye zerre kadar tesir etmez. Bunların hepsi caiz, ama hiçbirisi vacip değildir. Vacip olan, şart olan Sorulara doğru cevap vermektir:

"Allah sizin dış görünüşünüze ve mallarınıza bakmaz. Ama o sizin kalplerinize ve işlerinize bakar" (Müslim, Birr, 33, İbri Mace, Zühd, 9; Ahmed b. Hanbel. 2/285, 539)

Bu dünya imtihanının en önemli bir özelliği de adaylara doğru cevapların önceden bildirilmiş olması. Sorular ve cevapları imtihan öncesinde dağıtılmış ve geriye sadece imtihan anında cevapları kâğıda doğru bir şekilde aktarmak kalmıştır.

Hani Rabbin, Âdem oğullarından sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (Demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahit olduk" demişlerdi. (Bu) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (71 Araf. 172)

Diğer imtihanların aksine bu imtihanda, başkalarıyla yardımlaşmamız serbest bırakılmış; hatta sevap kılınmıştır. Çalışkan bir öğrencinin yanına gidip, kâğıdına bakıp, biz de doğruyu yazabiliriz. Ve cevabımız kabul görür. Gerçekte, doğrudaki, hakta ve güzelde yardımlaşma serbest, başkalarına yanlış cevap yazdırmak veya yanlış taklit etmek yasak! Kim bu imtihanda kendisi kadar başkalarının kazanması için de gayret gösterirse, ihsana mazhar oluyor. Öğrettiği kadar da kendi notuna ilave ediliyor.

"Allah sizin dış görünüşünüze ve mallarınıza bakmaz. Ama o sizin kalplerinize ve işlerinize bakar"

(Müslim, Birr, 33; İbn Mace, Zühd, 9; Ahmed b. Hanbel, 2/285, 539)

"İyilikte ve kötülükten sakınmakta birbirinizle yardımlaşın: günah ve düşmanlıkta yardımlaşmayın." (Maide, 5/2)

"Kim İslam'da iyi bir çıkış açarsa açtığı çıkışın eciri ve kendisinden sonra, onunla (o çıkışla) amel edenlerin ecirleri, sevaplarından hiçbir şey eksilmeden ona aittir. Kim de İslam'da (Müslümanlar içinde) kötü bir çıkış açarsa, açtığı çıkışın günahı ve kendisinden sonra onunla amel edenlerin günahları, günahlarından bir şey eksilmeden ona aittir." (Riyâzu's-Salihîn, 19, bab. 172. hadis, s. 158)

İşte bu imtihan salonunda karşımıza çıkan ve cevaplanması en zor olan sorular, belâ ve musibet diye adlandırdığımız olaylardır. Allah-u Teâlâ'nın önceden hazırlamış olduğu bu sorular (Kader), imtihan esnasında önümüze bir bir gelmektedir (Kaza)."

Bütün musibetler Rabbimizin (Subhanehu ve Teâla) ilmi ezelisinde veya Levh-i mahfuzda yazılmış bir takdiridir. Musibetler kime ne zaman ne şekilde ulaşacak ve etkisi ne kadar sürecek Rabbimiz Subhanehu ve Teâla) tarafından ezelde belirlenmiştir. Şüphesiz bu Rabbimize oldukça kolaydır:

Yeryüzünde ve kendi nefislerinizde uğradığınız hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) yazılmış olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır. (57/Hadid, 22)

Mademki bu dünya bir imtihan salonu ve bir sınama yeridir, o halde dünya üzerinde yaşamış herkes bu sınava tabi kılınacak, hiç kimse kayırılmayacak ve herkes bu meşakkatten payına düşeni muhakkak alacaktır. Kimse sınav salonunda, önünde kâğıt ve sorular olmadığı halde oturamayacak, asude bir şekilde refah içinde yaşayamayacaktır:

"Dünya mü'mine mal olmaz. Zira dünya mü'minin imtihan yeri ve zindanıdır." (Râmuz 206/4)

Rabbimiz (Subhanehu ve Teâla, bu deneme ve imtihanından hiçbir kulunu muaf tutmamıştır ve hatta en çok sevdiği ve özel olarak görevlendirdiği kullarını, yani peygamberlerini (aleyhimi's-Salâtu ve's-Selam) dahi en ağır sınama ve imtihanlara tabi tutmuştur. Peygamberlerin, Sıddıkların ve Salihlerin bu konuda bir ayrıcalıklarının olmadığı gibi, en büyük ve zor imtihanlar ile -Hâkim olan Rabbimizin hikmeti gereği- bizzat onlar sınanmışlardır.

"Öyleyse sen, onların dediklerine karşılık sabret ve Rabbini güneşin doğuşundan önce ve batışından önce hamd ile tesbih et." (Kaf Sûresi, 39)

Sahabeler den Sa'd (Radıyallahu anhu) rivayet ediyor: Dedim ki: "Ya Rasullallah, insanların belâsı / imtihanı en çetin olanı kimdir? Buyurdu ki: "Peygamberler ve sonra da derece derece müminlerdir. Kişi, dini oranında belâ görür/imtihan edilir. Dini kuvvetli ve sağlam ise belâsı ağır olur. Dininde zayıflık söz konusu ise, dini kadar belâ görür/imtihana tâbi tutulur. Belâ insanın yakasına öylesine yapışır ki, günahsız gezene kadar peşini bırakmaz." (Tirmizî, c. 7, s. 78-79; Süyüti, Câmiu's-Sağır, c. 1, s. 136; Ahmed bin Hanbel)

Âdem (a.s.), yasak ağacın meyvesi ile imtihan olmuştu. Şeytan tarafından aldatıldı ve imtihanı kaybederek cennet giysilerinden ve cennette kalmaktan mahrum kaldı. Hatasını kabullendi, Allah'u Teala'nın rahmetinden ümit kesmeyerek Allah'u Teala'dan af ve bağışlanmak diledi. Tövbesi ve duası kabul oldu. Yeni bir imtihan için dünya âlemine indirildi. Bu dünya hayatının imtihanında başarılı olan insanlar için de tekrar cennete kavuşmanın müjdesi verildi.

Bu suretle (Şeytan) onları kandırarak yasağa sürükledi. Ağaçtan tattıklarında kendilerine avret yerleri göründü, Derhal üzerlerini cennet yapraklarıyla örtmeye başladılar. Rableri onlara, "Ben size bu ağacı yasakladım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır, demedim mi?" diye seslendi. Dediler ki: Rab-bimiz! Biz kendimize zulüm ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz." Allah, dedi ki: "Birbirinizin düşmanı olarak inin (oradan). Size yeryüzünde bir zamana kadar yerleşme ve yararlanma vardır." (7/Araf, 22-23-24)

Bilindiği gibi İbrahim (a.s.) da ateşe atılmak, oğlunu kurban etmek, Kâbe'yi inşa etmek gibi birtakım sınamalardan geçirilmişti:

Bir zaman Rabbi İbrahim'i birtakım emirlerle sınamış, İbrahim onların hepsini yerine getirmiş de Rabbi şöyle buyurmuştu: "Ben seni insanlara önder yapacağım." İbrahim de "Soyumdan da (önderler yap, ya Rabbi!)" demişti. Bunun üzerine Rabbi, "Benim ahdim (verdiğim söz) zalimleri kapsamaz" demişti. (2/Bakara, 124)

Musa (a.s.), Firavun ve hanedanının zulmüyle denenmişti. Hatta bu zulüm öyle boyutlara ulaşmıştı ki Firavun, Musa a.s.'ın kavminin erkeklerini ve çocuklarını toptan öldürme faaliyetine girişmişti.

"Hani size dayanılmaz işkenceler yapan, kadınlarınızı sağ bırakıp erkek çocuklarınızı öldüren Firavun ailesinden sizi kurtarmıştık. Bunda Rabbinizden sizin için büyük bir imtihan vardı." (7/A'râf, 141)

Yine Süleyman (a.s.) da kuşlar ile konuşabilme, cinleri ve rüzgârları emri altına alabilme, çok büyük bir güce ve dünyalığa sahip olma bakımından bolluk ve genişlikle imtihana tabi tutulmuş, o ise bütün bunların kendisini sınama aracı olarak verildiğinin farkında olarak şöyle demişti:

"Bu, dedi, şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak üzere Rabbimin (verdiği) lütfundandır. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur, nankörlük edene gelince, o bilsin ki Rabbim müstağnidir, çok kerem sahibidir." (27/Neml, 40)

Rabbimizin (Subhânehu ve Teâla) insanlığa gönderdiği son Nebisi ve Rasulü Muhammed Mustafa (Sallallahu aleyhi ve sellem) ise, kavmi içerisinde türlü eziyetlere, ambargolara, işkencelere, sözlü ve fiili saldırılara maruz kalmış, türlü imkânsızlıklar ile büyük savaşlar vermişti. Erkek çocukları küçük yaşta vefat etmiş, anne ve baba sevgisinden ve merhame-tinden uzak büyümüşü. Akrabaları kendisine sırt dönmüş, kavmi O'nu (Sallallahu aleyhi ve sellem) yalanlamış, alay etmiş ve çok sevdiği yurdundan ayrılmak zorunda bırakmıştı.

"Öyleyse sen, onların dediklerine karşılık sabret ve Rabbini güneşin doğuşundan önce ve batışından önce hamd ile tesbih et." (Kaf Sûresi, 39)

"Andolsun, onların söylemekte olduklarına karşı senin göğsünün daraldığını biliyoruz." (Hicr Sûresi, 97)

İşte Rabbimizin (Subhanehu ve Teâla) en çok sevdiği ve özel olarak seçtiği Peygamberlerin imtihanı böyleyken elbette mü'minlerde -hadiste belirtildiği üzere- imanlarının derecesine göre belâ ve musibetlerle imtihana tabi tutulacaklardır. Mü'min bu imtihan bilincinin farkında olduğu müddetçe, başına gelen bütün belâ ve musibetler elbette onun hayrına olacaktır. Çünkü Rabbimiz (Subhanehu ve Teâla) Mü'min kulu için asla hayırdan başka bir şey murâd etmez:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki O, bir mü'min için hayrına olmayan bir şeyle hükmetmez. Bu, ancak mü'minler içindir. Şayet mü'mine bir iyilik isabet ederse o buna şükreder ve kendisi için hayırlı olur. Şayet bir sıkıntı isabet ederse sabreder. Bu da kendisi için hayırlı olur." (İbn Kayyım el-Cevziyye, Belâ ve İmtihan, S. Kutub, s. 40)

Belâ ve musibetler kul için şer gibi görünse de netice bakımından mutlaka hayır olacaktır.

“Bazen bir şeyi kerih/çirkin görürsünüz Halbuki o şey sizin için bir hayırdır. Ve bazen de bir şeyi seversiniz, halbuki o şey sizin için bir şerdir. Ve Allah Teâlâ bilir, sizler ise bilmezsiniz.” (2/Bakara, 216)

Mü'min kul "iman ettim" dediği her şeyle, Rabbimizin (Subhânehu ve Teala) dilediği ölçüde imtihan edilip sınanacaktır. İman, kişiye ebedi saadeti ve Rabbin (Subhanehu ve Teala) rızasını kazandıracak ciddi bir iddia olduğundan, bu iddiada ki samimi-yetin ispatı sadece dilde kalmayacaktır:

"İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece 'iman ettik' demeleriyle bırakıliverileceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır." (29/Ankebut, 2-3)"

Misal, Rabbimizin (Subhanehu ve Teala) cihadı emreden ayetlerine, cihadın farziyetine ve cihad üzere sabredilmesi gerektiğine iman ettiğini söyleyen bir kul -ki mü'min olabilmesi için buna bu şekilde iman etmesi zaruridir- bu söylediklerin de samimi olup olmadığı konusunda, gerek Mü'minlerle cihada katılıp-katılmaması, gerekse de cihad meydanlarında ki sabrı ve sebatı noktasında mutlaka sınanacağını Rabbimiz (Subhanehu ve Teala) şöyle haber vermektedir:

"Andolsun ki içinizden cihad edenlerle sabredenleri belirleyinceye kadar ve haberlerinizi açıklayınca kadar sizi imtihan edeceğiz." (471 Muhammed, 31)

"Yoksa, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (3) Âl-i İmran, 142)

Hayatının ve aldığı her bir nefes başta olmak üzere tüm sahip olduğu nimetlerin Rabbinin (Subhanehu ve Teala) bir ihsanı olduğuna, Rabbinin (Subhanehu ve Teala) bu nimetleri kendisinden istediği zaman alıp, istediği zaman verebileceğine, sahip olduğu her şey üzerinde Rabbinin (Subhanehu ve Teala) mutlak tasarruf yetkisinin olduğuna iman ettiğini söyleyen bir kul, elbette ki bu söylediklerinin arkasında durup durmadığı konusunda imtihan edilecektir:

O "Andolsun ki sizi biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azalma (fakirlik) ile imtihan eder, deneriz. (Ey Peygamber!) Sen sabırlı davrananları müjdele. İşte o sabredenler, kendilerine bir belâ geldiği zaman 'Biz Allah için varız ve biz sonunda O'na döneceğiz' derler." (2/Bakara, 155-156)

"(Ey mü'minler!) Yoksa siz, sizden önce gelip geçmiş kavimlerin başlarına gelenler size de gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokundu ve öyle sarsıldılar ki Peygamber ve onunla beraber iman edenler nihayet 'Allah'ın yardımı ne zaman gelecek?' dediler. İşte o zaman (onlara), "Şüphesiz Allah'ın yardımı yakın' (denildi)." (2/Bakara, 214)

Dünya hayatının oyun ve eğlenceden ibaret olduğuna, geçici ve fani olduğuna, tüm süsleri ve ziynetleriyle, nefse hoş gelen şehvetleriyle zehirli ve aldatıcı olduğuna iman ettiğini söyleyen Mü'min kul, bu imanını pratiğe dökebileceği birçok vakıayla karşılaşacaktır:

"Onlardan bazı kesimlere, kendilerini sınamak için dünya hayatının süsü olarak verdiğimiz şeylere gözünü dikme. Rabbinin rızkı daha hayırlı ve daha kalıcıdır." (20/Tâhâ, 131)

"Kadınlar, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi. Bunlar dünya hayatının geçimlidir. Oysa asıl varılacak güzel yer ancak Allah'ın katındadır." (3/Âl-i İmran, 14)

Kişiye Allah yolundan alıkoyan en büyük fitnenin mal ve evlat sevgisi olduğunu bilen, eşinin ve çocuklarının rızkı ve bakımı endişesiyle nice Mü'minlerin helak olduğunu gören, anne, baba ve akrabalarının şeytanın en etkili silahlarından olduğunu kavrayan ve tüm bu engellerin kulu, Allah yolunda hizmetten, ibadetten ve gayretten kesinlikle alıkoymaması gerektiğini anlayıp buna iman ettiğini iddia eden kişinin, önüne dikilenlere, paçasına yapışanlara, arkasından ağlayanlara ne diyeceği elbette görülecek:

"Ve biliniz ki, muhakkak mallarınız ve çocuklarınız bir imtihandır. Ve şüphe yok ki, Allah Teâlâ'nın katında pek büyük bir mükâfat vardır." (8/Enfâl, 28)

De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." (9/Tevbe, 24)

Kısacası Mü'min kul "iman ettim" dediği her şeyle, Rabbimizin (Subhanehu ve Teala) dilediği ölçüde imtihan edilip sınanacaktır. Bunun hikmetlerinden bir tanesi, iman iddiasını ispat etme zorunluluğu olduğu gibi, Mü'min kul için belâ, musibet ve sıkıntıların birçok hayır neticeleri bulunmaktadır. Allah'u Teala'nın belâ ve musibetleri sevdiği kuluna vermesinin sırrı da burada yatmaktadır zaten:

"Allah bir topluluğu sevdiği zaman onu belaya uğratır." (Tirmizi, İbni Mace)

Belâ ve musibetlerin Rabbin 'den (Subhanehu ve Teála) geldiğini, Rabbinin (Subhanehu ve Teála) kendisi için netice itibarıyla asla şer dilemeyeceğini, başına gelen tüm bu sıkıntıların elbette hayırlı bir hikmetinin olduğunu bilen Mü'min kul, bu haliyle rıza gösterir ve güzel bir sabırla sabrederse, bütün sıkıntılar büyük bir ecir ve sevap kapısına dönüşecektir.

"Sevabın çokluğu belânın büyüklüğüyle beraberdir. Allah, bir toplumu sevdiği zaman şüphesiz onları (sıkıntı, musibet ve belâlarla) imtihan eder. Artık kim bir imtihan edildiği belâ ve musibetlere) rıza gösterirse, Allah'ın rızası (ve sevabı) o kimseyedir. Kim de (imtihan edildiği bela ve musibetlere) öfkelenir (ilâhî hükme rıza göstermez) ise, Allah'ın gazabı (ve azabı) o kimseyedir." (İbn Mâce, Fiten 23, hadis no: 4034)

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki O, bir mü'min için hayrına olmayan bir şeyle hükmetmez. Bu, ancak mü'minler içindir. Şayet mü'mine bir iyilik isabet ederse o buna şükreder ve kendisi için hayırlı olur. Şayet bir sıkıntı isabet ederse sabreder. Bu da kendisi için hayırlı olur." (İbn Kayyım el-Cevziyye, Belâ ve İmtihan, S. Kutub, S. 40)

"Allah, iyiliğini dilediği kulunun cezasını dünyada verir. Fenalığını dilediği kulunun cezasını da kıyamet günü günahını yüklenip gelsin diye, dünyada vermez." Tirmizi, Zühd

"Kıyamet günü, afiyet ehli kimseler, bela ehline sevapları verilince, dünyada iken derilerinin makaslarla kazanmış olmasını temenni edecekler." (Tirmizi)

Aynı zaman da O, bu sabrı ve rızasıyla, sırtını kambur etmiş günah yüklerinden, kalbini ve yüzünü karartmış maasiyet kirlerinden, gözlerini kör etmiş fuhşu yat pisliklerinden arınıp, temizlenip, kurtulacaktır:

"Yüce Allah buyuruyor ki: 'Mü'min bir kulumu bir hastalığa müptelâ ettiğim zaman bana hamd ederse anasından doğduğu günkü gibi günahlarından temiz olarak yatağından kalkar, Yüce Allah buyuruyor ki: 'Ben kulumu bağladım, sınadım (şimdi ey meleklerim:) sağlam iken ona yazdığınız sevaplar gibi hastalık zamanı için de aynı sevapları yazın.'" (Ahmed bin Hanbel, Müsned IV/123)

"Hiçbir Müslüman yoktur ki, ona bir diken ve daha küçük bir şey de olsa eziyet veren bir şey isabet etsin de Allah o şeyi, ağacın yapraklarını dökmesi gibi, o Müslümanın günahlarına kefareti kılarak günahları ondan dökmesin." (Buhârî; Askalânî, S. Buhârî Şerhi, c. 10, s. 111)

"Allah, iyiliğini dilediği kulunun cezasını dünyada verir. Fenalığını dilediği kulunun cezasını da kıyamet günü günahını yüklenip gelsin diye, dünyada vermez." (Tirmizî, Zühd)

Aynı sıkıntılarla hatta daha büyükleriyle savaş meydanlarında, cihad sahalılarında karşılaştığında ise, asla bu sabrından ve sebatından taviz vermez. Rabbinin (Subhânehu ve Teâla) kendisini bu sefer düşmanla imtihan ettiğinin, mermilerin, bombaların, uçakların Rabbinin (Subhanehu ve Teâla) izni ve bizzat yönlendirmesiyle hareket ettiğinin, Allah-u Teala'nın takdirinden başkasının kendisine isabet etmeyeceğinin bilinciyle düşmana atılarak Ya Sıddıklardan olur ya Şehitlerden ya da Gazilerden. Sabretmiş, sebat etmiş, Rabbinden razı olmuş ve savaş meydanında sonuç ne olursan olsun, O mutlaka kazanmıştır:

"Gevşemeyin, üzölmeyin; eğer gerçekten iman etmiş iseniz, üstün gelecek olan sizsiniz. Eğer size bir sıkıntı isabet etmişse (biliniz ki) benzeri bir sıkıntı düşmanınız olan kavme de isabet etmişti. Bunlar (yenilgi ve zafer) insanlar arasında sırayla değıştirdiğimiz günlerdir. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şehitler/şâhitler edinsin. Allah zalimleri sevmez. Bir de (böylece) Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak ve kâfirleri de helâk etmek ister. Yoksa, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğini mi sandınız?" (3/Âl-i İmran, 139-142)

"Allah, iyiliğini dilediği kulunun cezasını dünyada verir. Fenalığını dilediği kulunun cezasını da kıyamet günü günahını yüklenip gelsin diye, dünyada vermez."

Tirmizi, Zühd

"Mü'minler, düşman ordularını gördüklerinde; 'işte bunlar bize Allah ve Rasulü'nün vadettikleridir. Allah ve Rasulü doğru söylemiştir' dediler. Bu (orduların gelişi), ancak onların imanlarını ve teslimiyetlerini, Allah'a bağlılıklarını arttırmıştır." (33 Ahzâb, 22)

Durum Mü'minler için böyleyken, Rab-bimizin (Subhanehu ve Teâla) kafirlere, müşriklere ve münafıklara karşı takdir etmiş olduğu belâ ve musibetlerin sebebi ise, öncelikle onları uyarmak, küfürlerinden ve şirklerinden vazgeçmelerini sağlamak, gaflet uykularından uyanmalarına yardımcı olmak olduğu gibi, bu uyarıları dikkate almayan ve inkâr, şirk ve nifaklarına devam edenleri cezalandırmak için olduğunu Kur'an'ı Kerim bizlere şu şekilde bildirmektedir:

"Biz hangi ülkeye bir peygamber gönderdiysek, onun halkının yalvarıp yakarsınlar diye mutlaka yoksulluk ve darlıkla sıkılmışızdır. Sonra kötülüğü değiştirip yerine iyilik getirdik de (insanlar) çoğaldılar ve: 'atalarımıza da darlık ve sevinç dokunmuştu' dediler ve hemen onları, hiç farkında olmadıkları bir sırada ansızın yakaladık." (7A'râf, 94-95)

"Allah bir kasabayı size örnek verir ki, o, korkudan emin ve sakindi. Rızkı da kendisine her bir yandan bol bol geliyordu. Fakat bu kasaba halkı, Allah'ın nimetlerine karşı nankörlük etti de Allah onlara, işledikleri kötülükler yüzünden açlık ve korku elbisesini giydirdi acıları tattırdı." (16/Nahl, 112)

"Senden önce de ümmetlere elçiler gönderdik. (İnkârlarından dönüp bize) boyun eğsinler' yalvarsınlar diye onları darlık ve çeşitli hastalıklarla yakalayıp cezalandırdık. Hiç olmazsa kendilerine böyle azabımız/baskınımız geldiği zaman yalvarsalardı! Fakat kalpleri (inatları yüzünden, iyice) katılaştı ve şeytan da onlara yaptıklarını süslü (cazip) gösterdi." (6/En'âm, 42)

"Mü'min kişinin benzeri, bir sap üzerinde biten taze ekin gibidir. Rüzgâr, ona hangi taraftan gelirse, onu eğer de yaprağı diğer tarafa döner, meyleder (fakat o, yıkılmaz). Rüzgâr sakinleştiğinde yine doğrulur. İşte mü'min kişi de böyledir. O da belâ sebebiyle eğilir (fakat yıkılmaz). Haktan yüz çeviren kâfir kişinin benzeri ise, sert de dimdik duran çam ve dağ selvisi gibidir. Nihayet Allah onu, dilediği zaman (bir seferde) kırar, devirir." (Buhâri, Tevhid 32, hadis no: 92; Mardâ ve't-Tıb 1, hadis no: 3, 4; Müslim, Sifatul-Münâfikun 14, hadis no: 58-62; Dârimî, Rikak 36, hadis no: 2752)

Bu imtihan dünyasında, hiç kimse sınavdan muaf tutulmamış, hiç kimse rahat ve asude hayat sürmemiştir dedik. Pe ki madem bu belâ musibetlerden kaçış yoktur, biz ne kadar uzak durmaya çalışsak da onlar gelip bizi bulacaklardır, o halde bu sıkıntı ve meşakkat anlarında Rabbimizi (Subhanehu ve Teâla) razı edebilmek için neler yapmalıyız ve nasıl bir tavır sergilemeliyiz? Yani sınavda karşımıza çıkacak olan bu soruların doğru cevapları nelerdir?

Başımıza gelen belâ ve musibetler anında bizden istenen tavır, öncelikle bunu diğer insanlara Rabbimizi (Subhanehu ve Teâla) şikâyet ediyormuşçasına anlatmamaktır:

Başımıza gelen belâ ve musibetler anında bizden istenen tavır, öncelikle bunu diğer insanlara Rabbimizi (Subhanehu ve Teâla) şikâyet ediyormuşçasına anlatmamaktır:

Salih zatlardan birinin yanına bir adam gelir. Adam halinin kötülüğünden, fakirliğinden, hastalığından bahsedince, Salih zat şöyle der:

Başımıza gelen belâ ve musibetler anında bizden istenen tavır, öncelikle bunu diğer insanlara Rabbimizi (Subhanehu ve Teâla) şikâyet ediyormuşçasına anlatmamaktır:

"Yazıklar olsun sana! Benim yanımda Allah'ı mı şikâyet ediyorsun? Yani kudret sahibi olanı, kudret sahibi olmayana mı şikâyet ediyorsun?!"

Bir çözümünün veya hallinin bulunması için, ehil kişilere, olayın boyutlarının ve vuku buluşunun anlatılması elbette yasaklanmamıştır. Bilakis yasaklanan hal, alakasız ve çözüme bir katkısı olamayacak kişilere dahi olayın, abartılarak ve sanki yetkili bir kuruma şikâyet ediliyormuş gibi aktarılmasıdır. Hele ki bu musibet anında, üstün başın yırtılması, insanın kendisine ve etrafına zarar vermesi muhakkak haram olan davranışlardandır:

İbni Mesud radiyallahu anı şöyle der: «Kime musibet isabet eder de elbisesini yırtar ve göğsüne vurursa, sanki toprak alıp da Rabbi ile savaşmak istemiştir.»

Şikayetini sadece Rabbine arz eden Mü'min kula düşen, Allah-u Teala'nın kaderinden razı olup, Rabbinin kendisi için netice

itibarıyla hayırdan başka bir şey murad etmediğine olan inancıyla güzelce sabredip, ecrini beklemesidir.

"Sadece sabredenlere, mükâfatları hesapsız ödenecektir." (Zümer-10)

"Biz, sabredenlerin karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle vereceğiz." (16/Nahl, 96)

Mü'min kul, ibadetlere devam etmede ve günahlara düşmemede öğrendiği ve geliştirdiği sabrını, zor anlarında ve sıkıntıya düştüğünde, tevekkülünü zayıflatmaya ve imanını çalmaya çalışan şeytan ve yardımcılara karşı müthiş bir kalkan olarak kullanır.

"Zorda, darda ve savaş zamanında sabredenler, işte doğrular (sözlerinin erleri) onlardır, takva sahipleri de onlardır". (Bakara -177)

"Yemin olsun ki, sizi biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azalma ile imtihan ederiz(deneriz), sabredenleri müjdele." Bakara -155)

Musibetin boyutu, belânın çeşidi, sıkıntının şiddeti ne olursa olsun, Rabbiyle buluştuğu en özel anı olan namazın da yanına alıp sabır limanına çekilen Mü'min kul, Rabbiyle beraber olduğunun ve Rabbinin kendisini koruduğunun bilinciyle, en ağır musibet anlarında dahi, en anlamlı kalbi huzurunu yaşayacaktır:

"Sabrediniz, muhakkak ki, Allah sabredenlerle beraberdir."(Enfal-46)

"Ey iman edenler, sabır ve namazla (Allah'tan) yardım dileyin. Allah sabredenlerle beraberdir." (2/Bakara, 153)

Dışında cereyan eden fırtınalara aldırmaksızın, içindeki huzura ve Rabbiyle beraberliğinden doğan sükûnete odaklanan Mü'min kul, ahiret sermayesi olan ecirlerini de dikkate alarak, musibetin gitmesi için dua etmeyi veya dua istemeyi de büyük bir zarar sayacaktır:

Kendisinden dua etmesini isteyen sara hastası bir kadına Rasûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem): "Dilersen sabredersin, ecrini alırsın ve cennete girersin; dilersen dua edeyim, Allah seni bu dertten kurtarsın." dedi. Kadın: "Ben bayılıp düştüğüm zaman açıyorum, Allah'a duâ et, sadece vücudum açılmasın" diye cevap verdi. Allah'ın elçisi, kadına bunun için dua etti. (Ahmed bin Hanbel, Müsned, 1/347)

Bu dünyanın imtihan dünyası, tüm musibetlerin birer sınav sorusu olduğunu bilen ve buna göre güzel bir sabırla cevap verip, ecrini Rabbinin (Subhanehu ve Teâla) katında bekleyen kul, elbette dilinden ve gönlünden "İnna Lillâhi ve İnnâ İleyhi Raciûn (Rabbimizden geldik, O'na (Subhanehu ve Teâla) aitiz ve dönüşümüz de elbette O'nadır.) zikrini düşünmeyecektir:

Onlar; başlarına bir musibet gelince, "İnna Lillahi ve İnnâ İleyhi Raciûn, Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah'a aitiz ve şüphesiz O'na döneceğiz" derler. (Bakara, 156)

"Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir kavme karşı bize yardım et!" (2/Bakara, 250)

Allahumme Âmin...!

Musibetin
boyutu, belânın
çeşidi, sıkıntının
şiddeti ne olursa
olsun, Rabbiyle
buluştuğu en
özel anı olan
namazın da
yanına alıp sabır
limanına çekilen
Mü'min kul,
Rabbiyle beraber
olduğunun ve
Rabbinin kendisini
koruduğunun
bilinciyle, en
ağır musibet
anlarında dahi,
en anlamlı kalbi
huzurunu
yaşayacaktır:

ANKEBÛT SÛRESİNİN 2-3. AYETLERİN TEFSİRİ

"İnsanlar İman ettik' demekle, hiç denenmeden hemen bırakılıvereceklerini mi zannediyorlar? Hâlbuki biz, kendilerinden öncekileri de denemiştik. Deneneceklerdir ki, Allah, doğru söyleyenleri de bilecek, yalan söyleyenleri de bilecek."¹

Müslümanların hayatlarında eksik olmayan kavram; İman ve imtihan... Kişinin iman etmesi ile beraber musibetlerle iştiğal olması, Allah (azze ve celle)'nin olmazsa olmaz sünnetidir. İman ile birlikte imtihanların olmaması, kişinin ne kadar da imanının zayıf olduğu anlamına gelir. Çünkü iman, imtihanın ikiz kardeşidir; birbirinden ayıramazlar. Ayrıldığı zaman kişinin ahireti heba olur.

Ey Kardeşim! Bil ki; tevhid üzere kaim olduğun müddetçe birçok musibetlere ve belalara maruz kalacaksın! Bu imtihanlara karşı senden istenilen şey; kupkuru bir şekilde katlanmak değil, aksine ihlaslı bir şekilde sabretmendir. Şunu da bilmen gerekir ki; sana gelen bu belalara Allah için katlandığın zaman adların gidecek, rahatlığa kavuşacak, sevap ve mükâfatlara nail olacaksın.

Allah (azze ve celle), bu ayette sadece iman ettikten sonra insanların başıboş bırakılmayacağını bizlere bildirmektedir. Cenneti kazanmanın zor olduğunu, geçmiş ümmetlere gelen sıkıntıların bizlere de gelmeden giremeyeceğimizi Rabbimizin başka bir buyruğundan anlıyoruz:

¹ (Ankebut. 1-3)

"Yoksa siz (Ey Müslümanlar) sizden evvel gelip geçen, hatta peygamberleri, beraberindeki mü'minlerle birlikte "Allah'ın yardımını ne zaman?" diyecek kadar sıkıntılara ve acılara maruz kalıp sarsılan (milletlerin hali, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz? Bilin ki Allah'ın yardımını yakındır."²

Ayetin nüzul sebebi ise şudur:

Habbâb b. Eret (radıyallah u anhu) anlatıyor: "Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'nin gölgesinde bir bürde ye yaslanmış otururken, gelip (müşriklerin yaptıklarından) şikâyetle bulunduk: "Bize yardım etmiyor musun, bize dua etmiyor musun?" dedik. Şu cevabı verdi: "Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başını ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kase olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindimi San'a'dan kalkıp Hadramût'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak, koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz."³

² (Bakara, 214)

³ (Buhârî. Menâkıbu'l-Ensâr 29.)

İmtihanın Çeşitleri

Allah (azze ve celle) kullarını farklı yollarla imtihana çekmektedir. Bu imtihanlardan bazıları şunlardır:

1. Amel Yönünden İmtihan

Mülkün sınırsız hâkimiyetini elinde bulunduran Rabbimiz, kullarını hangilerinin daha güzel iş yapacağını denemek ve sınamak için hem ölümü hem de hayatı yaratmıştır. Böyle imtihanların var olması kişilerin zihinleri her zaman canlı tutmaya sevk edecek ve büyük-küçük günahların işlenmesini de ortadan kaldırmaya birer sebep olacaktır.

"Hanginizin daha iyi amel işlediğini denemek için ölümü ve hayatı yaratan O'dur. Ve 0; Aziz'dir, Gafur'dur."⁴

2. Hakaret ve Saldırılarla İmtihan:

İmtihan çeşitlerinden bir diğeri; muvahhit Müslümanların inançlarından dolayı kâfirler tarafından mallarına el konulması ve canlarına saldırılmasıdır. Bu musibetlerle duçar olmuş Müslümanların, bu olaylara karşı sabretmeleri ve böyle olayların sünnetullah olduğunu unutmamaları gerekmektedir. Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Mallarınız ve canlarınız konusunda, imtihana çekileceksiniz; sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve müşriklerden de, muhakkak ezâ verici birçok söz işiteceksiniz. Eğer (bütün bunlara) sabreder ve sakınırsanız, işte bu, azme dilmesi gereken işlerdendir."⁵

⁴ (Mülk, 2.)

⁵ (Al-i İmran, 186)

Bu belalara maruz kalmış kardeşim! Diğer peygamberlerin ne gibi sıkıntılarla baş başa kaldığını ve onların her türlü eziyet, alaya alma, yurtlarından çıkartılma ve şehit edilmeleri... bunlar senin azmini artırmaya vesile olacaktır! (inş)

İslam düşmanlarının Müslümanları susturmak için uyguladığı sadece bir yöntemleri vardır. O'da tehdit, işkence ve zorbalıktır. Bizlere düşen sorumluluk ise; Tağutların her türlü kötü ve küstahça yaklaşımlarına karşı dik durmamız olacaktır. Kur'an'a göz attığımızda anlatmaya çalıştığımız olayların örneklerini görmekte pek zorluk çekmeyiz.

"Küfredenler peygamberlerine şöyle demişlerdi: "Sizi ülkemizden mutlaka çıkarcayız yahut ta siz, mutlaka bizim dinimize döneceksiniz." Bunun üzerine Rableri, onlara şöyle vah yetmişti: "Zalimleri muhakak helak edeceğiz." ⁶

Başka bir ayette ise;

"Firavun da şöyle demişti: "Eğer benden başkasını ilâh edinirsen, seni mutlaka zindana atılanlardan ederim." ⁷

3. Dünya Nimetleriyle İmtihan

Bütün mülklerin sahibi ve yaratıcısı olan Rabbimiz, bizleri dünya nimeti ile de sınamaktadır. Bize düşen ise, bu nimetlere karşı hakkını en güzel şekilde ifa edebilmektir. Hakkını tam anlamıyla yerine getirilmeyen dünya nimetleri birer fitne oluşturmaktadır.

"Hem bilin ki; mallarınız da çocuklarınız da ancak birer fitnedir. Ve Allah katında büyük mükâfat vardır." ⁸

Peygamberlerin İmtihana Tabi Tutulması

Allah (azze ve celle)'in en değerli kullarından olan peygamberlerde değişik türlerden en ağır ve çetin imtihanlara çekilmişler ve en güzel şekilde bu imtihanları kazanmışlardır.

"Sahabeler den Sa'd rivayet ediyor: Dedim ki: "Ya Rasulallah, insanların belâsı/ imtihanı en çetin olanı kimdir? Buyurdu ki: "Peygamberler ve sonra da derece derece mü'minlerdir. Kişi, dini oranında belâ görür/imtihan edilir. Dini kuvvetli ve sağlam ise belâsı ağır olur. Dininde zayıflık söz konusu ise, dini kadar belâ görür/ imtihana tâbi tutulur. Belâ insanın yakasına öylesine yapışır ki, günahsız gezene kadar peşini bırakmaz." ⁹

"İ n s a n l a r ı n belâ/imtihan yönünden en şiddetlisi, en çok belâyâ müptela olanları peygamberlerdir, sonra Salihler, sonra da derece derece iyi hal sahibi diğer mü'minlerdir." ¹⁰

Farklı şekilde ağır imtihanlara maruz kalıp ve alınının akıyla bu imtihanları geçenlerin, cennetteki derecelerin yüksek olacağını ve bu belalara müptela olanların ilkleri peygamberler, Salihler ve derece derece olan mü'minlerin olduğunu bu hadislerle öğrenmekteyiz.

Şimdi ise peygamberlere gelen imtihan şekillerini aktarmaya çalışacağız inşaALLAH:

⁶ (İbrahim 13)

⁷ (Şuara 49)

⁸ (Enfal 28)

⁹ (Tirmizi)

¹⁰ (Dârimî,)

Musa (aleyhisselam):

Allah (azze ve celle), Ulul-Azm peygamberlerinden olan Musa (aleyhisselam)'ı ve İsrail oğullarını, Firavun 'un ilahlık taslamasında, zulüm etmesinde ve baskısında denemişti. Musa (aleyhisselam) ve Ona iman etmiş İsrail oğulları da bu belalara ve musibetlere en güzel bir şekilde sabretmişler ve vahiy doğrultusunda Rabbimizin emrine amade olmuşlardı.

"(Ey İsrail oğulları!) Hani sizi, oğullarınızı öldürüp kadınlarınızı hayatta bırakarak size azabın en kötüsünü yapan Firavun hanedanından kurtarmıştık. Bunda, Rabbiniz tarafından sizin için büyük bir imtihan vardı."¹¹

"Mûsâ da kavmine şöyle demişti: 'Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın: Hani sizi, Rabbinizden gelen büyük bir imtihan olmak üzere, kadınlarınızı sağ bırakıp oğullarınızı boğazlayarak en büyük azabı size çektiren Firavun ailesinden kurtarmıştı.'¹²

İbrahim (aleyhisselam):

Büyük imtihanlarla sınanan, Kur'an'da Halilullah (Allah'ın dostu) olarak tanıtılan ve bizler için güzel örnek olan bir peygamber; İbrahim (aleyhisselam). Hayatının başından sonuna kadar Allah tarafından imtihanlarla sınanmıştı. Babası ve kavmi tarafından kendi memleketinden ihraç edilmesi, ateşe atılması, oğlunu boğazlamakla emrolunması ve ailesini suyun, yemeğin, insanın ve hayvanın olmadığı Mekke çöllerinde terk etmesi ve nice imtihanlar... Subhanallah! Ne büyük erdemlik! Allah'a karşı nasıl tevekkül edileceğini İbrahim (aleyhisselam) ve diğer peygamberler sayesinde görmekteyiz.

"Onlar da demişlerdi ki: "Onun için bir bina inşa edin ve onu ateşe atın". Ona bir tuzak kurmak istemişler, biz de onları zelil etmiştik."¹³

"(Bütün bu delillere karşı) İbrahim kavminin cevabı, "onu öldürün yahut onu yakın" demekten başka bir şey olmamıştı. Buna rağmen Allah, İbrahim'i ateşten kurtarmıştı. İşte bunda, iman eden kimseler için muhakkak ki ibretler vardır."¹⁴

"Çocuk kendisiyle birlikte yürüyebilecek yaşa erişince, ona şöyle demişti: "Ey oğulcuğum! Ben rüyamda, seni kestiğimi görüyorum; sen ne dersin, bak"? O da demişti ki: "Ey babam! Sana emrolunanı yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın. Her ikisi de Allah'ın ermine teslim olunca, İbrahim onu alını üzerine yatırmıştı. Ey İbrahim!" diye seslenmişik."¹⁵

c) Süleyman (aleyhisselam):

Kuşların dilini anlayan, cinleri, rüzgârları emrini altına alan, dünyanın mülküne haiz olan Süleyman (aleyhisselam) bu nimetlere karşılık Allah tarafından imtihana çekilmiş ve O'da şöyle demişti:

"... Rabbim! Bana, ana ve babama verdiğin nimete şükretmemi ve razı olacağın Salih amelde bulunmamı bana ilham et ve beni rahmetinle Salih kullarının arasına kat."¹⁶

Zikretmediğimiz diğer peygamberlerin hemen hepsi de Allah tarafından imtihan edilmişlerdir. Kısaca zikredecek olursak; Eyyub (aleyhisselam) hastalıkla, Yusuf (aleyhisselam) Züleyha ve kral tarafından, Âdem (aleyhisselam) ve Havva annemiz cennetteki ağaçtan, Nuh (aleyhisselam) oğlu ve karısı tarafından, İsmail (aleyhisselam) canıyla, Yakup (aleyhisselam) oğullarıyla ve bütün peygamberler de kavmi tarafından denenmişlerdir.

"Deneneceklerdir ki, Allah, doğru söyleyenleri de bilecek, yalan söyleyenleri de bilecek."

¹¹ (Araf 141)

¹² (İbrahim 6)

¹³ (Saffat 97-98)

¹⁴ (Ankebut, 24)

¹⁵ (Saffat, 102-104)

¹⁶ (Neml, 19)

Yani biz senden önceki İsa (aleyhisselam) ve Musa (aleyhisselam'ın ümmetlerini çeşitli şekillerle imtihan ettik Allah (azze ve celle) onlardan Allah iman ettik diyenlerin samimi olanların da olmayanlarını da bilmektedir.

Abdullah b. Ubeyd. Umeyr, bu ayetin Allah'ın yolunda işkence gören Ammar b. Yasir hakkında nazil olduğunu söylemiştir.

Şa bi ise bu ayetin, Mekke'de Müslüman olup da Medine'ye hicret etmeye kalktığı da müşrikler tarafından engellenen ve bu sebeple Mekke'de kalmaya mecbur olan Müslümanlar hakkında nazil olduğunu söylemiştir. Bu ayet nazil olunca mecburi olarak Mekke'de kalan Müslümanlar bu ayetten haberdar edilmişler onlar da bütün engellere rağmen hicret etmişler, bu arada bazı Müslümanlar da müşrikler tarafından şehit edilmişlerdir.

Usul ilminde "Tahsisi (özel) bildiren naslar, umumiyete (genele) engel olmaz" bu kaideye binaen, bizlerinde Allah'a karşı doğrululuğumuzu amellerimizle ispatlamamız gerekmektedir. Buradaki amelde, musibetlere ve belalara Allah için katlanabilmektir. Aksi takdirde bizlerde yalancılardan oluruz.

"Allah elbette doğru olanları bilir"

Tefsiru'l-Münir'in sahibi bu ayet hakkında şöyle demektedir:

"Yani yemin olsun ki biz geçmiş müminleri hatta geçmiş peygamberleri çok çeşitli zorluk, meşakkat ve sıkıntılarla imtihan ettik. Nitekim Allah (azze ve celle) bir başka ayette şöyle buyurmaktadır: **"Nice peygamberlerle birlikte birçok âlimler savaştı. Allah yolunda kendilerine gelen belalardan dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, (düşmana) boyun da eğmediler. Allah sabredenleri sever."**¹⁷

İmtihanın amacı Allah'ın kulunun imanını ve sebatını ortaya çıkarmak suretiyle onların durumunu belli etmektir. Yani Allah iman davasında sadık olanlarla sözünde ve davasında yalancı olanları ortaya çıkaracak ve herkesi takdim ettiği amelle cezalandıracaktır. Ehl-i sünnetin ittifakıyla; Allah, geçmişte olan şu anda meydana gelen ve gelmeyen, olacaksa nasıl olacağını ezelde gayet iyi bilir. Bunun için İbni Abbas "illa lina'leme" gibi ayetleri "bilmemiz" yerine "görmemiz için" ifadesiyle tefsir etmişti. Zira görmek var olan bir şeyle ilgilidir. İlim ise görmekten daha genel bir ifadedir. Zira hem var olan hem de var olmayan şeylerle ilgilidir.

Dikkat edilirse Allah (azze ve celle), müminler hakkında fiil sıgasıyla "ellezîne sadakû (sadık olanlar)" ifadesini kullandı. Çünkü onlardan sadakat gözlemlendi. Kâfirler hakkında ise "el-Kazibîn" ismü'l-fail sıgasını kullandı. Zira onlar yalancılıkta ısrar ve devam ettiler. Ayrıca lafzın farklı oluşu fesahate daha çok delâlet etmektedir."

Evet, Kardeşim! Ayetler ve hadisler ışığında anlaşılıyor ki bizi cennete götürecek yolların sadece iman etmekle olmadığı, bilakis imanla birlikte belalara ve musibetlere karşı nebevi bir metodu takip etmekle mümkün olacağıdır.

Allah (azze ve celle)'den temennim tevhid ehli Müslümanların belalara ve musibetlere karşı sabretmeleri, direnmeleri ve dinsizlere karşı İslami bir duruş sergilemeleridir. Rabbim! Ayaklarımızı İslam dini üzerine sabit eyle! (Allahumme Âmin)

Davamızın sonu, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a Hamd etmektir...

¹⁷ (Al-i İmran, 146)

MEKTUBUNUZ VAR - 1

Esselamu Aleykum sevgili arkadaşım (kardeşim/abim/babam/amcam/dayım/yengem/teyzem...),

Uzun zamandır görüşemiyoruz, arayıp soramıyorum, öncelikle hakkını helal et. Sağlığın, sıhhatin iyidir inşallah. Beni soracak olursan bedenem çok iyiyim ancak manen, büyük bir felaketin ucundan dönmüş bir insanın psikolojisiyle hem büyük bir hüznün hem de büyük bir sevinç içindeyim. Sana her şeyi en başından anlatacağım merak etme. Zaten bu mektubu sana yazmamın asıl sebebi de bu.

Sevgili arkadaşım, bahsetmiş olduğum ve hayatımın dönüm noktası olan o büyük felaket, her an dengemi kaybedip düşme tehlikesi ile beraber çok derin bir uçurumun kenarında yürürken, bir elin beni tutup kurtarması ve o uçurumun kenarından beni uzaklaştırmasıdır. "Ne işin var uçurumun kenarında?" "Kim bu el?" "Nasıl kurtardı seni?" diye art arda sorular sorduğunu duyar gibiyim. Sakin ol arkadaşım, dedim ya hepsini en başından anlatacağım inşallah!

Bana, "Ne işin var o uçurumun kenarında?" diye soruyorsun ya, asıl o uçurumun kenarından fersah fersah uzaklaşmış biri olarak ben sana soruyorum "Ne işin var o uçurumun kenarında?" diye. Şaka yapmıyorum, gerçekten soruyorum "Ne işin var o uçurumun kenarında?" Eğer etrafında bir uçurum göremiyor ve benim saçmaladığımı

düşünüyorsan bu, o uçurumu çok uzaklarda aradığını göstermektedir. Uzaklara bakma kadim dostum, daha yakına bak, çok daha yakına bak, kendine bak! Hayatına bak! Yaşantına bak! Ne büyük bir uçurumun ve boşluğun kenarında ve hatta içinde olduğunu göreceksin. Hala "Ne uçurumu be?" mi diyorsun? Dur sana görmen için biraz yardım edeyim.

Bu gece yatmadan önce kafanı kaldırıp gökyüzüne bakmanı istiyorum dostum. Mümkünse şehir ışıklarından uzak bir yere git! Kafanı kaldırdığında gökyüzünde adeta inci gibi dağılmış milyarlarca yıldızdan, en sevdiğini, sana göre en güzel olanını seçmeni istiyorum. Belki de ilk defa gördüğün ama kesinlikle ilk defa baktığın bu yıldız iyi odaklan dostum, bu yıldız çıkacağımız bu yolda senin en sadık ve samimi dostun olacak.

Nasıl da güzel parlıyor değil mi? Mümkün olsa da oraya gidebilsen, o yıldızdan bu dünyaya bakabilsen değil mi? Şimdi sıkı dur dostum, biliyor musun öylece gökyüzünde parlayan bir ışık olarak gördüğün bu yıldız, şu anda sana en az 150 milyon km uzaklıkta. 150 milyon km uzaklıkta ki bir ışığa bakıyorsun şu anda. Dünyanın çevresinin 40 bin km olduğunu düşünürsek, o yıldız gitme hayatını tekrar değerlendir derim.

Sen o 150 milyon km'yi kafanda canlandırma dur, ben sana bir bilgi daha vereyim. Eğer bu seçmiş olduğun yıldız Jüpiter gezegeni ise, henüz daha adım atılmamış yerleri bile bulanan üzerinde yaşadığımız dünyadan en az 12 kat daha büyüktür. Evet, Evet! Yanlış duymadın, dünyamızdan tam 12 kat daha büyüktür. O küçücük ışık saçan noktaya iyi bak dostum! O yıldız sana bir şeyler söyleyecek, sana çok önemli şeyler anlatacak! Bu yıldızı asla kaybetme, ileride ki tüm sorularının cevabını bu yıldız verecek sana!

Dikkat ettin mi sevgili arkadaşım sana göz kırıyor. Sana bir şeyler işaret ediyor. Biraz daha gözlerini kıs ve daha dikkatli bak, sana bir şey gösteriyor. Tabi sen daha onların diline alışmadığın için dur ben sana söyleyeyim, sana yanında ki yıldız işaret ediyor, O'na da bak diyor. Evet, Evet! Birkaç cm yanında bulunan arkadaşını işaret ediyor! Sen benim birkaç cm dediğime bakma dostum, dilim sürçtü, 50 milyon km diyecektim. Yo, yo yanlış duymadın, o iki yıldız arasında ki mesafe en az 50 milyon km'dir. Neyse sen gözlerini 50 milyon km sağa kaydır ve o yıldız da bir bak. O'nun da sana bir şeyler söylediğini ve yanındakini işaret ettiğini görüyorsun değil mi? O yanındakine, o yanındakine, öteki bir sonrakine işaret ediyor! Dur, dur hepsini bu şekilde takip edemezsin zira, birbirlerini işaret eden ve sana bir şeyler anlatmak isteyen

bu devasa gök cisimlerinden, şu anda içinde bulunduğun galakside yaklaşık 250 milyar tane bulunmaktadır. Aralarında en az 50 milyon km bulunan 250 milyar yıldız!

Ben, evrenin genişliğini ve büyüklüğünü anlamak için hemen acele etme derim! Çünkü dediğim gibi bu sadece dünyamızın da içinde bulunduğu samanyolu galaksisinin genişliği. Evrenin toplam genişliğini ve büyüklüğünü merak ediyorsan dostum, bu samanyolu galaksisi büyüklüğünde 300 milyar tane başka galaksilerin bulunduğunu bilmelisin. Her bir galaksi arasında ki mesafe ise dünya ölçüleri yetmediği için 30 milyar ışık yılı olarak belirtiliyor. Bir ışık yılı ise 9.460.800.000.000 km/yıldır. Hayır, hayır hesap makinesi olmaz! Hiç uğraşma!

Bunları sana niye mi anlatıyorum? Şimdi şu diyeceğime iyi kulak ver sevgili arkadaşım! "Tüm ihtişamı, büyüklüğü, hassas dengesi ve güzelliğiyle bu kâinat ve evren sahnesi senin için hazırlandı sevgili dostum." Seni yaratan ve senin nasıl amel edeceğini imtihan etmek isteyen Rabbin (Subhanehu ve Teala), bu muhteşem sahneyi senin için hazırladı.

Asırlarca tam bir uyum ve düzen içinde akıp giden gece ve gündüz şimdi senin için akmaktadır. Milyarlarca insana ev sahipliği

yapan Dünya, şimdi seni ağırlamaktadır. Ay senin için her gece oradan doğmakta, yıldızlar senin için gökyüzünü süslemekte, güneş seni ısıtmak için, dağlar seni korumak için orada bulunmaktadır. Tavuk yumurtasını, arı balını, İnek sütünü senin için hazırlamakta. Ağaçlar senin için çeşit çeşit meyveler verirken, bitkiler her daim senin için oksijen üretmektedir. Her şey senin için! Bunca ihtişam, bunca ayrıntı hepsi senin için!

Her şey tamam sevgili dostum, her şey tam olması gerektiği gibi yerli yerinde! Hiçbir şey eksik veya fazla değil! Hiçbir şey gereksiz veya lazım değil! Her şey senin için muhteşem bir düzen ve ahenkle hareket etmekte. PEKİ YA SEN?

Uçurumu görmek istiyorsan hayatına, yaşantına bak demiştım! Neler yapıyorsun, amacın ve gayen nedir, nereye gidiyorsun? Ne düşünüyorsun, tüm bu soruları nasıl çözüyorsun, neye güveniyorsun? Uçurumu arıyordun ya, hala uçurumu görmüyor musun?

Dur ben hayatını biraz tahmin edeyim. Sabah kalkıyor, kahvaltını yapıp işine gidiyorsun. Akşama kadar iş yerinde sana verilen işe yoğunlaşıp gününü geçiriyorsun. Yorgun ve bitkin halde akşam eve döndüğünde ise yemeğini yiyip, televizyonun karşısında uyuya kalıyorsun. Kitap okumaya vaktin olmadığı gibi, bu tür şeyleri düşünmeye bile vakit bulamıyorsun. İş, güç, çoluk, çocuk, aile derken kendine hiç vakit dahi ayıramıyorsun. İyi bir iş, güzel bir araba, geniş bir ev hayalleriyle günlerin nasıl geçtiğini bile anlamıyorsun.

İşte ebedi hayatını nerede geçireceğine, ebedi bir huzuru mu, azabı mı hakkettiğine dair yapılan imtihanda senin durumun bu dostum. İmtihan salonunda ki halin bu!

Önce şu hayatına, sonra da kafanı kaldırıp tekrar o yıldız bak! O yıldız ne için orada duruyor arkadaşım? Ne için gökyüzüne saçılmışlar. Güneş her sabah yeniden ne için doğuyor? Sadece senin rahatça işe gidebilmen

için mi? Tüm bu devasa galaksiler niye var? Akşam olduğunu anlayabilmen için mi? Tüm hayvanlar ve bitkiler niye sana hizmet ediyor? Daha çok televizyon izleyebilmen için mi? Tüm bu kâinat sahnesi niye hazırlandı dostum? En ince ayrıntısına kadar niye hesaplandı? Her şey tam sana göre niye ayarlandı? Niye? Niye?

Eğer bu sorulara doğru cevap veremiyorsan sevgili arkadaşım, ya işte o uçurumun tam ucundasın ya da çoktan aşağıya düştün demektir. Senin durumun bu ikisinden başkası değildir. Sana samimiyetle uzanan bu eli geri çevirme dostum. Avucunu kolunu uzat ve bu eli sımsıkı tut! Tut ki ebediyen bir daha hiç ayrılmayalım!

Bu ilk mektubum ile anlattıklarımı düşünmeni, araştırmanı, sorgulamanı istiyorum sevgili arkadaşım! Nefsinden başlayarak, toplumunu ve tüm evreni düşün! Bu kâinat içerisinde ki yerini ve sana verilen kıymeti düşün! Bunların hepsi gerçek, hepsi gözünle bizzat şahit olduğun gerçekler ve sende bu gerçekliğin tam merkezinde bulunuyorsun. Zaman ise çok hızlı akmakta, geri sayım düğmesine çoktan basılmış durumda. Acele et sevgili dostum, ne olur acele et!

Bu akşam o yıldız baktığında, O'nu duymaya, anlamaya çalış. Sana söyleyeceklerini yüreğinin derinliklerinde çok güçlü bir şekilde hissedeceksin. Eğer duyamazsan, anlayamazsan, üzülme arkadaşım, ilk deneme de olmayabilir. Bir daha ki mektubum da ben sana yardımcı olmaya devam edeceğim inşa Allah!

Seni seven ve senin hayrından başka bir şey murad etmeyen arkadaşın,

Cihangir ÖKMEN

RASULULLAH'IN (aleyhisselam) KARŞILAŞTIĞI EZİYET VE MUSİBETLER

Bismillahirrahmanirrahim

Hamd alemlerin Rabbi olan, bizleri kendimize bir an bile olsun bırakmayan, hayatımızın sınırlarını çizen, hayatımızla ilgili kanun ve kurallar koyan, bizlere şeriat gönderen Allah içindir. Salât ve selam ise bu şeriatın ve kurallarının yaşanıla bilirliliğini en mükemmel şekilde bize gösteren, açıklayan ve bu yolda varını, yoğunu veren Rasulullah'a (s.a.v) ve O'nun güzide ashabına olsun.

Dergimizin bu bölümünde, İslam ahkâmının ve şeriatının hiçbir şubesinde kapalılık bırakmayan ve her şeyi tamamıyla, eksiksiz açıklayan Rasulullah'ın (s.a.v) belli durum ve zamanlarda nasıl hareket ettiği, hangi konuya nasıl, ne şekilde eğildiği hakkında nasihat etmeye, hatırlatmalarda bulunmaya ve O'nun hayatından kesitler zikretmeye çalışacağız. Bununla beraber bizler için örneklik mesabesinde olan güzide ashabının da olaylara karşı tavrından bahsedeceğiz.

Bu ayki konumuz ise; Rasulullah'ın (s.a.v) karşılaşmış olduğu bela, musibet ve eziyetler. Tarih boyunca sadece Allah Rasulü (s.a.v) değil, tüm peygamberler ve İslam davetçileri bir takım bela ve musibetler ile karşı karşıya kalmışlardır. Bu da aslında bize bunun bir sünnetullah olduğunu göstermektedir. Hz. Nuh ile başlayan iman küfür savaşı kıyamete kadar devam edecektir. Elbette ki bu savaş sadece kılıç veya silah ile değil

savaşın her türlü nevisi ile yapılacaktır. Küfürün elebaşları sadece kılıcı değil yıldırma politikalarını, işkencelerini, ambargolarını, psikolojik ve toplumsal baskılarını da elbette Müslümanlara karşı silah olarak kullanacaklardır. Ve daha zikredemediğimiz başka zulmetme yöntemlerini de kullanacaklardır. İşte bunların her biri bu sünnetullahın gerekleridir. Ve her biri bir musibet ve beladır. Tabi ki kulların karşılaşacağı belalar sadece bunlardan ibaret değildir. Yer yer Allah'da (a.c) kullarını temizlemek için onlara bela ve musibetler yağdıracaktır. Müminlerin ise bu tür olaylara ve musibetlere karşı tavrı, her olayda olması gerektiği gibi Muhammedî olmalıdır. Şimdi Rasulullah'ın (s.a.v) karşılaştığı eziyet, bela, imtihan ve musibetleri zikretmeye çalışacağız.

Rasulullah'ın (s.a.v) karşılaştığı musibetler elbette ki çok fazladır. Rasulullah (s.a.v), hem bir insan, sıradan bir kul olarak hem de bir peygamber olarak birçok musibet ile karşılaşmıştır. Bir insan olarak karşılaştığı imtihanları zikredecek olursak; Bir çocuğu hariç tüm çocuklarını, evlatlarını kendi vefatından önce kaybetmiştir. Ve neredeyse bugün her kula ağır gelecek olan evlat imtihanı ile tam altı kere karşılaşmıştır. Yine hem peygamberliğinden önce hem de sonra en büyük destekçisi olan eşini, Hz. Hatice'yi kaybetmiştir. Daha anne karnındayken babasını ve henüz çocuk yaşlarında iken ise annesini yitirmiştir. Ve daha bunlar ile beraber ise bir nebi ve rasul olarak da birçok eziyet görmüş ve imtihan ile karşılaşmıştır. Yurdundan çıkmaya zorlanmış, öldürülmeye çalışılmış, taşlanmış. Hem fizikî olarak hem psikolojik hem de sosyal yönden birçok baskılara maruz kalmıştır. Bunları sırasıyla zikretmeye çalışacağız inşallah.

1.) Fizikî Eziyetler

a.) Boğmaya çalışmaları

Urve bin Zübeyir'den (r.anh.) şöyle rivayet edilmiştir; "Amr bin As'a "Müşriklerin Rasulullah'a(s.a.v.) yaptıkları en şiddetli eziyet nedir?" diye sordum O da şöyle cevap verdi; "Rasulullah (s.a.v) Kâbe'nin yanında namaz kılarken, Ukbe bin Ebi Muayt çıkageldi. Rasulullah'ın (s.a.v.) elbisesini boynuna dolayıp şiddetli bir şekilde sıkarak onu boğmaya çalıştı.

Oesnada Ebubekir), (r.anh) geldi ve Ukbe'nin omzundan tutup, onu Rasulullah'tan (s.a.v) uzaklaştırdı ve şöyle dedi; "Rabbim Allah'tır dedi diye bir adamı öldürecek misiniz?"¹

b.) Deve pisliği atmaları

Abdullah ibni Mesud'dan (r.a.) rivayet edildiğine göre 0 şöyle anlatmaktadır; "Rasulullah (s.a.v) secdeye kapanmıştı. Etrafında Kureyşli bir grup müşrik vardı. Rasulullah (s.a.v) secdede iken, Ukbe bin Ebi Muayt kesilmiş bir devenin dölyatağını getirip O'nun sırtına attı. Rasulullah (s.a.v) başını secdeden kaldırmadı. Nihayet Fatima (r.anha) geldi, o pisliği Rasulullah'ın (s.a.v) sırtından kaldırıp attı ve bu işi yapana beddua etti. Bu olay üzerine Rasulullah (s.a.v) ise şöyle dedi; "Ey Allah'ım! Kureyş'i sana havale ediyorum. Ey Allah'ım! Ebu cehil bin Hişam'ı, Utbe bin Rebâ'a'yı,Şeybe bin Rebâ'ia'yı,Ukbe bin Ebi Muayt'i, Ümeyye bin Halef'i ve Übeyy bin Halef'i sana havale ediyorum." dedi. Abdullah ibni Mesud devamla şöyle demektedir; "Andolsun ki, onların hepsinin Bedir savaşında öldürüldüklerini ve bir kuyuya atıldıklarını gördüm. Sadece Ümeyye'nin ya da Übeyy'in cesedini kuyuya atamadılar. Çünkü o şişman bir adamdı. Onu kuyuya atmak için sürüklediklerinde daha kuyuya varmadan, cesedi eklem yerlerinden ayrılıp parçalandı."²

c.) Bayılıncaya kadar vurmaları

Enes (r.anh) şöyle anlatmaktadır; "Bir defasında müşrikler, Rasulullah'a (s.a.v) öyle vurdular ki, düşüp bayıldı. Ebubekir (r.anh) kalkıp şöyle bağırmaya başladı; "Yazıklar olsun size! "Rabbim Allah" dedi diye bir adamı öldürecek misiniz?" Bunun üzerine müşrikler Rasulullah'ı (s.a.v) bırakıp, Ebubekir'e (r.anh) saldırdılar."³

¹ (Buhârî)

² (Buhârî)

³ (Bezzar sahih bir isnad ile rivayet edilmiştir.)

d.) Kan akıtıncaya kadar vurmaları

Enes'den (r.anh) rivayet edildiğine göre "Cebrail bir gün Rasulullah'a (s.a.v) geldi. Rasulullah (s.a.v) yüzü gözü kan içinde ve üzgün bir şekilde oturmaktaydı. Mekkeli müşriklerden birileri O'na vurmuştu. Cebrail, Rasulullah'a (s.a.v) "Ne oldu sana" diye sordu. O da "Onlar bana şöyle şöyle yaptılar." dedi. Bunun üzerine Cebrail, O'na "Sana bir mucize göstermemi ister misin?" dedi. Rasulullah (s.a.v) "Evet" deyince Cebrail vadinin ötesindeki bir ağaca baktı ve "Şu ağacı çağır." dedi. Rasulullah (s.a.v) ağacı çağırınca, ağaç gelip O'nun önünde durdu. Cebrail "Ona emret, geri gitsin." dedi. Rasulullah (s.a.v) de emretti ve ağaç eski yerine geri döndü. Bunun üzerine Allah Rasulü (s.a.v), "Bu bana yeter." dedi."⁴

2.) Psikolojik Baskılar

a.) Kötü isimler ile çağırılmaları

Rasulullah'a (s.a.v) Muhammed ismi yerine Müzemmem ismini takmış ve ona bu isim ile hitap ediyorlardı. Nitekim Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Kureyşlilerin bana hakaret ve lanet etmelerini, Allah'ın nasıl engellediğine şaşmıyor musunuz? Onlar, Müzemmem'e sövüp lanet ediyorlar, ben ise Muhammed'im."⁵

b.) Sihirbaz demeleri

Kureyşliler meclislerinde henüz panayır mevsiminde önce Rasulullah'ı (s.a.v) başkalarına ne isim ile isimlendireceklerini tartışıyorlar ve sihirbaz isminde karar kılıyorlardı.

Kureyşten bir grup, Velid bin Muğire başkanlığında toplandı. Velid, Kureyş içinde yaşlı ve tecrübe sahibi biriydi. Panayır mevsimi de yaklaşmıştı Velid onlara hitaben şöyle dedi. "Ey Kureyşliler! Panayır mevsimi yaklaştı. Bu dönemde Arap heyetleri size gelecektir. Arkadaşınız (Muhammed) hakkında, mutlaka bir şeyler duymuşlardır. Bu sebeple, onun hakkında tek bir görüş üzerinde birleşin. Sakın anlaşmazlığa düşüp birbirinizi yalanlamayın." Ve ne diyecekleri noktasında tartışırken son olarak Velid şunları söyledi; "Allah'a yemin olsun ki, onun sözünde bir tatlılık var. Sanki onun ağzından bal akıyor. Bu saydıklarınızdan hangisini söylerseniz söyleyin, onun yalan olduğu anlaşılacaktır. Ama onun hakkında söyleyeceklerinizin en uygunu ona sihirbaz demenizdir. Çünkü o, aynı sihir gibi kişi ile babasının, kardeşinin, eşinin ve akrabalarının arasını açan bir şey getirmiştir." Oradakiler bu karar ile oradan ayrıldılar ve o sene Mekke'ye gelenlere bunu yaydılar.

⁴ (Müsnedi Ahmed)

⁵ (Buhârî)

c.) Rasulullah'ı (s.a.v) küçümsemeleri ve yabancılar yanında Onunla alay etmeleri

Eraş'tan bir adam devesiyle Mekke'ye gelmişti. Ebu Cehil ondan devesini satın almış ve adamı oyalayıp uzun zaman parasını vermemişti. Sonunda Eraşlı adam Kureyşli bir grubun yanına geldi. O esnada Rasulullah (s.a.v) mescidin bir kenarında oturmaktaydı.

Adam oradakilere: "Ey Kureyşliler! Kim Ebul Hakem bin Hişam'dan hakkımı alabilir? Ben yabancı bir yolcuym." dedi Ebu Cehil ile Rasulullah (s.a.v) arasındaki düşmanlığı bildiklerinden, adamı alaya aldılar ve ona Rasulullah'ı (s.a.v) işaret ederek; "Şu oturan adamı görüyor musun? O'na git, O senin hakkını ondan alır." dediler. Eraşlı adam gidip Rasulullah'ın (s.a.v) önünde durdu ve şöyle dedi; "Ey Allah'ın kulu! Ebul Hakem benim hakkımı gasp etti. Ben ise yabancı bir yolcuym. Şu adamlara benim hakkımı kim alabilir diye sordum. Onlarda bana seni gösterdiler ondan hakkımı al, Allah sana merhamet etsin." Rasulullah'da (s.a.v), "Yürü dedi ve kendisi de kalkıp adamla beraber yola koyuldu. Oradakiler Allah Rasulü'nün adamla beraber gittiğini görünce, içlerinden birine "Muhammed'i takip et de bak bakalım ne yapacak." dediler. Rasulullah (s.a.v), Ebu Cehil'in evine kadar gitti ve kapısını çaldı Ebu Cehil, "Kim o?" deyince Allah Rasulü; "Ben Muhammed. Dışarı gel." dedi. Bunun üzerine Ebu Cehil beti benzi atmış bir hâlde dışarı çıktı. Rasulullah'da (s.a.v) ona: "Bu adamın hakkını ver." dedi. O'da, "Tamam, hemen getirip veriyorum" diye karşılık verdi. İçeri girdi ve adamın hakkını getirip ona verdi. Rasulullah'da (s.a.v) adama "Haydi işine dön." dedi. Eraşlı adam, Kureyşli grubun yanına geri döndü ve onlara şöyle dedi:

Ebu Leheb'in oğlu Utbe, Rasulullah'ın (s.a.v) kızı Rukiye ile diğer oğlu Uteybe ise Rasulullah'ın (s.a.v) diğer kızı olan Ümmü Gülsüm ile evliydi. Ebu Leheb her iki oğluna da Rasulullah'ın (s.a.v) kızlarını boşamalarını emretmiş, her iki oğlu da daha gerdeğe girmeden iki kızını da boşamışlardı.

"Gerçekten de hakkımı ondan aldı." Daha sonra Rasulullah'ın (s.a.v) arkasından gönderdikleri adam da geldi. Ona "Ne gördün?" diye sordular. Adam şöyle anlattı: "Çok şaşırtıcı bir şey gördüm. Vallahi Muhammed kapıyı çalar çalmaz, Ebu Cehil hemen dışarı çıktı. Sanki ruhu yoktu. Muhammed ona "Bu adamın hakkını ver." dedi. O'da, "Tamam, hemen getiriyorum." deyip içeri girdi ve adamın hakkını getirip verdi." Az sonra da Ebu Cehil geldi. Ona dediler ki; "Yazıklar olsun sana! Ne oldu sana! Vallahi böyle bir şey yaptığını hiç görmedik." Ebu Cehil de "Esas size yazıklar olsun! Muhammed kapıyı çaldığında, onun yanına gittim. Başı üzerinde öyle bir erkek deve vardı ki, onun kafası, boynu ve dişleri gibisini hiçbir devede görmedim. Vallahi şayet reddetseydim beni yiyecekti." dedi.

3.) Sosyal Baskılar

a.) Ebu Leheb'in oğullarından, Rasulullah'ın (s.a.v) kızlarının boşandırılması

Ebu Leheb'in oğlu Utbe, Rasulullah'ın (s.a.v) kızı Rukiye ile diğer oğlu Uteybe ise Rasulullah'ın (s.a.v) diğer kızı olan Ümmü Gülsüm ile evliydi. Ebu Leheb her iki oğluna da Rasulullah'ın (s.a.v)

kızlarını boşamalarını emretmiş, her iki oğlu da daha gerdeğe girmeden iki kızını da boşamışlardı.

Ebu Leheb'in oğlu Utbe, Rasulullah'ın (s.a.v) kızı Rukiye ile diğer oğlu Uteybe ise Rasulullah'ın (s.a.v) diğer kızı olan Ümmü Gülsüm ile evliydi. Ebu Leheb her iki oğluna da Rasulullah'ın (s.a.v) kızlarını boşamalarını emretmiş, her iki oğlu da daha gerdeğe girmeden iki kızını da boşamışlardı.

b.) Rasulullah'ın (s.a.v) ve ashabının müşrikler tarafından boykot edilmesi

Ebu Hureyre'nin rivayet ettiğine göre "Allah Rasulü (s.a.v) Mina'da bize şöyle dedi: "Yarın Kinaneoğullarının küfür üzere yemin edip ahitleştikleri vadilerinde konaklayacağız. O taşlık vadide, Kureyş ve Kinaneoğulları, Allah Rasulü'nü (s.a.v) kendilerine teslim etmedikçe, Haşim ve Muttaliboğulları ile kız alıp vermeyeceklerine ve onlarla alışveriş yapmayacaklarına dair antlaşma yapmışlardı."⁶

Bu antlaşmanın içeriği şu şekilde idi; Kureyşliler, Rasulullah'ı (s.a.v) kendilerine teslim etmedikleri müddetçe Haşimoğullarıyla bir arada oturmayacaklar, alışveriş yapmayacaklar ve onların evlerine girmeyeceklerdi. Haşimoğulları'ndan asla antlaşma kabul etmeyeceklerine, onlara merhamet ve şefkat göstermeyeceklerine dair kendi aralarında anlaştılar.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Rasulullah'ın (s.a.v.) karşılaştığı bela ve musibetler çok fazladır. Bizim zikretmiş olduklarımız ise sadece bir kaçıdır. Bela ve musibetlere sünnetullah gözü ile baktığımızda bunun sadece Rasulullah (s.a.v) ile sınırlı olmayıp, ashabının da karşılaştığını gözlemledik. Ahabın neredeyse tamamına yakını irili ufaklı birçok musibet ile karşı karşıya kalmış ve bu konuda Rasuluullah'ın (s.a.v) tavsiyelerinden ve yolundan hiç ayrılmamış ve onlarda bu sınavı başarı ile vermişlerdir. Ahabın karşılaştıkları eziyet, bela ve musibetlere ise Habbab bin Eret'in sırtında büyük yaralar açılacak kadar ateşe yatırılmasını, Zübeyir bin Avvam'ın bir hasıra sarılarak ateş dumanına tutulmasını, Hz. Ömer'in kız kardeşi Fatıma'nın Hz. Ömer henüz Müslüman olmadan onun tarafından darp edilmesini, Hz. Bilal'in sıcak altında bir kaya ile günlerce bekletilmesini ve Sümeyye, Yasir gibi kişilerin şehit edilinceye kadar eziyet görmelerini zikredebiliriz. Ve daha birçok örneklik bulmak bu konuda mümkündür.

⁶ (Müslim)

Sonuç olarak ise; Bu olayların karşısında Rasulullah'ın (s.a.v) ve ashabının sabırlarını müşahade etmekteyiz. Bundan dolayı Müslümanların ve tevhid davetçilerinin de bu bela ve musibetlerin bir sünnetullah olduğuna iman etmeleri gerekmektedir. Bu olaylara sabretmeli ve sınavı başarıyla vermelidirler. Allah'ın (a.c) her darlığın ve sıkıntının arkasından bir güven ve huzura çıkaracağına yakinen inanmalı ve sabır, sebat ile bu davaya devam etmelidirler. Bu musibetler

ile Allah'ın kullarını temizlediği gerçeğini unutmamalıdır. Bu eziyetler cana bile gelse kaybetmiş değil, asıl kazanan ve kendilerine iki iyilikten birisinin isabet ettiği kişilerden olduklarını göz önünde bulundurmalıdırlar. Allah (a.c.) bizleri bu dava ve dosdoğru yolu üzere sebat ve sabır gösterenlerden eylesin. Ve bu yolda karşımıza çıkacak musibetlere göğüs geren kullarından olmayı nasip etsin. Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

İSLAM ÜMMETİNİ AYAKTA TUTAN UNSUR: TEVAZU/ALÇAK GÖNÜLLÜ OLMA

Bütün Hamd'ler "Yeryüzünde böbürlenerek yürüme, çünkü sen ne yeri delebilir ve nede boyca dağlara ulaşabilirsin."¹ diye buyuran Allah (azze ve celle)'yedir. İsteklerimizi ondan ister ve kulluğumuzu sadece O'na yaparız.

Salât ve Selam'da "Allah bana; "Alçak gönüllü olun ve birbirinize zulmetmeyin." diye vahyetti."² diye buyuran Muhammed (aleyhisselam)'a, Onun Pak ailesine, ashabına ve Selef-i Salih'in yolunu karış-karış/milim-milim- takip eden Müslümanlara olsun.

İslam dininin hâkim olmadığı aksine mahkûm olduğu, Firavun ve Nemrut düzeni gibi hükmedildiği beldelerde, Muvahhid Müslümanların bu küfür düzenlerini yok edebilmeleri için vahdet içerisinde ve küfre karşı tek yumruk olmaları gerekmektedir. Bu beraberliği artıracak- mütevazılık, sevgi/saygı, kibir- den, yalandan ve kötü sözden uzak kalmak gibi Salih amellere yönelmeleri, İslam kardeşliğini ve vahdeti ilğâ edecek, ucup, merhametsizlik, yobazlık, kin, nefret gibi talih amellerden de yüz çevirmeleri gerekmektedir.

İşte bu söylediğimiz unsurları yerine getiren ve insanlığın en faziletli olan, öğrendiklerini hemen hayatlarına geçiren, ilimleriyle ve amelleriyle bizleri geride bırakan sahabe neslinin de

mütevazı olduklarını, kibir- den, yalandan ve diğer şeytanî amellerden uzak olduğunu görmekteyiz. İşte onlarda bulunan mütevazılık ve müsamahakârlık, imanı zedeleyecek amellerin kökünü ortadan kaldırmaya birer vesile olmuştur.

Evet, Kardeşim! Bütün Müslümanlarda bulunması gereken, ama üzerinde fazla durmadığımız, özen göstermediğimiz ve üstüne düşmediğimiz 'tevazu/alçak gönüllü olma' konusunu işlemeye çalışacağız.

Tevazu Kelimesinin; Anlam ve Mahiyeti

Tevazu terim olarak; kendini hor ve küçük görmek son derecede itaatkâr ve uyumlu olmaktır. Tevazu kelimesinin kökünde şu anlam vardır: Yere yakın olacak bir şekilde alçalmak. Uzaktan baktığında mütevazı kimseyi, alçak gönüllülüğü ve sakinliğiyle, sanki yere yapışmış gibi görürsün. Hâlbuki kibirli olan ise kendini üstün ve yüksek görmekle, sanki boyca yüksek ve uzun görünmeye çalışır. Yüce Allah (azze ve celle) aşağıdaki ayetinde buna işaret etmektedir:

"Yeryüzünde böbürlenerek yürüme, çünkü sen ne yeri dele bilir ve nede boyca dağlara ulaşabilirsin."³

¹ (İsra,37)

² (İbn-i Mace, Kiyabuz-Zühd,4114)

³ (İsra,37)

Tevazunun şer'i manası; hakka boyun eğmek, ona bağlanmak, sakin halde ikende, kızgın halde ikende hakkı söyleyen kimse-den onu kabul etmektir.

Tevazu, yumuşak olmaktır.

Tevazu, kendilerini başkalarından daha üstün görmemektir.

Tevazu, herhangi bir kimsenin sana muhtaç olduğunu düşünmemektir.⁴

Tevazu, Allah'ı her konuda birlemek, O'na ortak koşmamaktır.

Tevazu, Allah'a ve peygambere mutlak itaat etmektir.

Kur'an-ı Kerim'de Tevazu

Allah (azze ve celle Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde kullarından tevazu göstermelerini istemiştir. Tevazu ile ilgili ayetleri iyi bir şekilde tedebbür ve tefekkür ettiğimizde, tevazu sahibi kişilere mükâfat verileceği, bağışlanacağı, cennete gireceği ve cehennemden de kurtulacağı bildirilmektedir. Yani hem bu dünyada hem de ahirette kurtuluşa erecektir. Allah (azze ve elle)'nin insanlara hidayet olması için indirdiği Kur'an'dan tevazu ayetlerine bakarsak konu daha güzel anlaşılacaktır

"Sakin onlardan bazılarını yararlандırdığımız şeylere gözünü dikme, onlara karşı hüzne kapılma, mü'minler için de (şefkat) kanatlarını ger."⁵

⁴ (Et-Tevazu fi Dav'i'l-Kitabî ve's Sunne/ Ebu Usâme Selim b. 'Id el-Hilâl'i)

⁵ (Hicr 88.)

"İnsanları küçümseyip yüz çevirme. Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Allah kendini beğenip böbürleneni şüphesiz ki hiç sevmez. Yürüyüşünde mutedil ol; sesini de kıs, zira seslerin en çirkini muhakkak ki eşeklerin sesidir."⁶

"Rahman'ın kulları, onlardır ki; yeryüzünde mütevazı olarak yürürler. Bilgisizler kendilerine takıldıkları zaman, selam, derler."⁷

"Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, Mü'min erkekler ve Mü'min kadınlar, boyun eğen erkekler ve boyun eğen kadınlar, doğru erkekler ve doğru kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, mütevazı erkekler ve mütevazı kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çok anan erkekler ve Allah'ı çok anan kadınlar; işte Allah bunlar için bağış ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır."⁸

İlk iki ayette Allah (azze ve celle), son elçisi Muhammed (aleyhisselam)'a, Mü'minlere karşı şefkat kanatlarını germesini, insanları küçümseyip yüz çevirmemesini ve yeryüzünde böbürlenerek yürümemesini emretmiştir. Son ayette ise mütevazı erkekleri ve kadınları kurtuluşa erdireceğini bildirmektedir. İşte bu ilahî emir, başta peygamber olmak üzere bütün Müslümanlara hitap etmektedir.

⁶ (Lokman 18-19)

⁷ (Furkan 63)

⁸ (Ahzap 35)

Hadislerle Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in Tevazusu

Ahlâkı Kur'an olan Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in en güzel ahlakından biride tevazu sahibi olmasıdır. Şimdi aktaracağımız hadisler de bu sözü doğrulamaktadır.

"Hristiyanların, Meryem'in oğlunu aşırı bir şekilde övdükleri gibi, sakın siz de beni övmekte aşırıya gitmeyin. Ben sadece bir kulum. Bana Allah'ın kulu ve Rasulü deyin."⁹

Enes (radiyallahu anhu) şöyle rivayet etmektedir:

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) arpa almak için bir zırhını rehin bırakmıştı. Bende bir defasında, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e bir arpa ekmeği ve biraz bayat yağ götürdüm. Onun şöyle dediğini duydum:

'Muhammed'in ev halkı için bir sâ' (yaklaşık 2.750 gr.) hububattan başkası sabaha çıkmamış ve akşama kalmamıştır.'

Onlar (ailesi) dokuz evdir."¹⁰

El-Esved (radiyallahu anhu) şöyle anlattı:

"Âişe (radiyallahu anha)'ya: 'Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde ne yapardı?' diye sordum. O da: Ailesinin işini yapar yani ailesine hizmet ederdi. Namaz vakti gelince de namaza çıkardı' dedi."¹¹

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Kim gücü yettiği halde tevazu göstererek lüks elbiseyi giymeyi terk ederse, Allah kıyamet günü onu bütün mahlûkatın huzurunda çağırır ve dilediği cennet elbisesinden giyinmesi için onu serbest bırakır."¹²

Bu ve bunlara benzeyen hadislerde, Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in nasıl bir tevazu sahibi olduğunu müşahade etmekteyiz. Haydi kardeşim! Kendisini her konuda

⁹ (Enbiya 50)

¹⁰ (Buhari (Ferhu'l-Bari 10/89) ve Müslim)

¹¹ (Buhari Ezan 44)

¹² (Tirmizi 4213)

örnek alacağımız Muhammed (aleyhisselam)'ı, tevazu konusunda da örnek almaya!

Sahabelerin Tevazusuna Dair Örnekler

Ebû Bekir (radiyallahu anhu):

Âişe (radiyallahu anha)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir: «Ebu Bekir (radiyallahu anhu) öldüğünde, geriye ne dinar ne de dirhem bırakmıştır. Ölmeden önce bütün malını aldı ve Beytül-mâl'e bıraktı.»¹³

Ömer b. Hattâb (radiyallahu anhu):

Ömer (radiyallahu anhu) asla hiçbir yemeği kınamaz ve kötülemezdi. Bir gün kölelerinde Yerfa:

-''Ona öyle bir yemek yapacağım ki, bu sefer kınayacak, dedi. Ve eski bir süt hazırlayıp

¹³ (Ahmet b. Hanbel, Kitabuz-Zühhd/574)

Her konuda peygambere ittiba eden bu eşsiz neslin, tevazu konusunda da uyduklarını görmekteyiz. Konumuzun uzamasından korktuğum için diğer sahabelerin tevazululuk hallerinden bahsetmeyeceğim. İsteyenler Ahmed b. Hanbel'in, Kitabuz'Zühd kitabına müracaat edebilir.

Tevazu Sahibi Kişilerde Olması Gereken Alametler

Hakka Boyun Eğmek

Tevazu sahibi kişilerde olması gereken en iyi hasletlerden biriside; yaratıcıya boyun eğmek, O'na her konuda itaat etmek ve teslim olmaktır. Allah (azze ve celle) hakka itaat edip ve teslim olanları cennete, kibirden veya başka kötü hasletten dolayı teslim olmayanları da cehenneme sevk edecektir.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğru söz söyleyin ki, Allah, amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın; kim Allah'a ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur."¹⁶

"Meleklerle Âdem'e secde edin dediğimizde, secde etmişlerdi de yalnız İblis dayatıp kibirlenmiş ve böylece kâfirlerden olmuştu."¹⁷

"Evet, ey insanoğlu! Ayetlerim sana gelmişti de onları yalanlamış, büyüklük taslamış ve kâfirlerden olmuşsun."¹⁸

Bu ayetler bizlere Allah'a ve Rasûlü'ne ittiba edenlerin kurtuluşa erişeceklerini, büyüklük taslayarak hakka karşı gelenlerinde kâfirlerden olup, cehenneme gireceğini bildirmektedir.

Ömer'e ikram etti. Ömer sütten biraz içti ve yüzünü buruştuktan sonra:

--Aziz ve Celil olan Allah'ın şu rızkı ne kadar da güzel,' dedi."¹⁴

Osman b. Affân(radıyallahuanhu):

Cuma günü minber üzerinde hutbe verirken, Osman b. Affan (radıyallahu anhu)'nın üzerinde dört veya beş dirhem olan kalın bir aden elbisesiyle, bir Kufe kaptanından başka bir şey yoktu. Osman b. Affan halife iken mescitte yatıyor ve kalkarken vücudunda hasırın iz yaptığını gören halk: "İşte bu mü'minlerin emiridir! Bu mü'minlerin emiridir! diyerek onu birbirlerine gösteriyorlardı."¹⁵

¹⁴ (Ahmet b. Hanbel, Kitabuz-Zühd/650)

¹⁵ (Ebu Nuaym,Hilyetül-Evliya 1/82)

¹⁶ (Ahzap 70-71)

¹⁷ (Bakara 34)

¹⁸ (Zümer 59)

2.Kendini Beğenmemek

Tevazu vasfını kanıtlayan bir diğer örnekte kişinin kendisini büyük görmemesidir. Allah (azze ve celle) kullarından kibirli olanlarını sevmez. Ve kibir, kişilerin cennete girmesine set, cehenneme gitmesine de birer araç olmaktadır.

"O, büyüklük taslayanları hiç sevmez."¹⁹

"Allah: Öyle ise, "İn oradan!" Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın! buyurdu."²⁰

"İçinde ebedi kalmak üzere cehennemin kapılarından girin! Kibirlenenlerin dönüp gidecekleri yer ne çirkindir!"²¹

"İşte ahiret yurdu! Biz onu, yeryüzünde büyüklük taslamayan ve fesat istemeyen kimselere veriyoruz."²²

3. Normal Yürümek

Tevazululuğu niteleyen bir diğer amel ise kibir ve ucuptan uzak bir şekilde yolda tevazu bir halde yürümektir. Allah (azze ve celle) Rahmanın kullarını vasıflarken şöyle buyurmaktadır:

"Rahman'ın kulları, onlardır ki; yeryüzünde mütevazı olarak yürürler."²³

İbn Kayyım el-Cevziyye (rahimehullah), Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yürüyüşünü şu şekilde belirtmektedir:

'O, yürürken, sallanmadan yürüdü. İnsanların en hızlı, en güzel ve en sakin yürüyeniydi.'²⁴

Ali (radiyallahu anhu) şöyle demiştir:

"Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yürürken ayaklarını sürümez, adımlarını canlı ve uzun atar, sanki yüksekte inen gibi ön ne eğilirdi."²⁵

Son olarak Abdullah b. Mes'ud (radiyallahu anhu)'nun şu veciz sözyle konuyu tamamlamak istiyorum.

"İlim kaynakları, hidayet kandilleri, evlerinizin çulları ve gecenin lambaları olun. Yepyeni kalpleriniz ve eskimiş elbiselerini olsun ki, gök ehli tarafından tanınasınız. Ye ehli tarafından ise bilinmeyesiniz."²⁶

Davamızın sonu, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a Hamd etmektir...

¹⁹ (Nahl 23)

²⁰ (Araf 13)

²¹ (Mü'min 76)

²² (Kasas 83)

²³ (Furkan 23)

²⁴ (Zadul Mead 1/167)

²⁵ (Tirmizi 3648)

²⁶ (Darimi 1/80)

SÜNNET İLE BİDAT BİR OLUR MU HIÇ?

Günümüzde Kime, "Allah'ı (c.c) seviyor musun?" diye sorarsanız sorun, bu ümmetin neredeyse her bir ferdi, namaz kılanı kılma-yanı, içki içeni içmeyi, doğal olarak "Ben Allah'ı (c.c) seviyorum" der. Fakat Allah (c.c), bu kimselerden doğru söyleyenle yalan söyleyeni birbirinden ayırt etmek için onlar-
dan bu sevgilerine dair bir delil istemektedir. Allah Teala'nın böylesine bir delil istiyor olması adeta sevgi iddiasında bulunanlar için ortaya koyduğu bir şartın varlığına işa-
ret etmektedir. Bu şart ise ayeti kerimede şöyle ifade edilmiştir "Deki eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sev-
sin" Ey Muhammed Müslümanlığa girmiş olan iman ehline de ki; "Eğer siz Allah sevgi-
si hususunda sadıksanız, üzerinize emrolu-
nanları uygularsınız. Eğer uygulamazsanız sözünüze sadık olmadığınız anlaşılır."

Bu ayet adeta Allah'ı sevdiğini iddia edenlere Allah'ın (c.c) koyduğu bir şart nite-
liğindedir. Eğer sizler Allah Rasulu Muham-
med'e (s.a.v) tabi oluyor iseniz sevginizde sadıksınız demektir. Buna karşılıklı Allah'ın size karşı sevgisine nail olacaksınız demek-
tir. Fakat Peygamber'e (a.s) tabi olmadan sevgi iddiasında bulunmak delil sizce kuru bir iddia olarak kalmaktadır.

Muhammed (s.a.v.) ümmeti iki kısma ayrılmıştır. Bir kısım Peygamber'e (a.s) tabi olanlar, diğer bir kısımda tabi olmayan bidat çiler, peygamberin men hecinden yürüme-
den peygambere tabi olmak isteyenlerdir. Böyle kimseler hakkında Rasulullah (s.a.s) "İstemeyenler dışında benim ümmetimin hepsi cennete girecektir" diye buyurmuştur.

Herkes cennete girmek için can attığı halde cennete gitmek istemeyenler olabilir mi? Evet bazı insanlar var ki aslında cennete girmek istemiyorlar. Aynı soruyu Rasulu-
lah'a (s.a.s) sahabi efendilerimiz sorduğunda onlara şu cevabı vermektedir:

"Kim bana itaat ederse cennete girecek-
tir, kim de bana itaat etmese cennete girmeyi istememiştir."

Bugün bazı kimselere Allah Rasülü böyle emrediyor diyerek bazı hadisler anlattığımızda, "Benim böyle şeylerle işim olmaz. Kuran'da gördüğümü uygularam görmediğim şeylerle de ilgilenmem." diye-
rek adeta cahilliğini açıkça ortaya koymak-
tadırlar. Yukarıda belirttiğimiz ayette açıkça ifade edildiğine göre ise arzusuna göre konuşmayan, her söylediği ancak Allah'tan bir vahiy olan, Rasule itaat Allaha itaat, Rasu-
le isyan ise Allah'a isyan demek olduğu açı-
kça ifade edilmektedir.

Bir gün, bir kadın İbni Mesud'a (r.a.) gelerek "Sen Allah (c.c), kaşlarını yolana ve yoldurana dövme yapana ve yaptırana lanet eder." diyorsun fakat ben Kuran'ı baştan sona okudum böyle bir lanet görmedim." deyince İbni Mesud (r.a.) "Eğer sen Kuran'ı gerçekten okusaydın görürdün." diye cevap verir. Kadın yemin ederek Kuran'ı okuduğunu fakat böyle bir lanet görmediğini tekrarlar, bunun üzerine İbni Mesud o kadına Allah'ın (c.c) "Peygamber size neyi emrederse onu alın nedende sizi sakındırırsa ondan kaçın." diye buyurduğunu okumadın mı?" deyince, kadın okuduğunu söyler. Bunun üzerine İbni Mesud (r.a.): "Öyle ise Ben Rasulullah'ın (s.a.s) kaşlarını yolana ve yoldurana dövme yapana ve yaptırana lanet ettiğini haber veriyorum, bu ayete göre Peygamberin buyrukları da tıpkı Allah'ın buyrukları gibidir." der.

Peygamber (s.a.v.) kıyamet gününde insanların durumundan bahsederken şöyle buyurmaktadır; "Kıyamet günü ümmetinden insanlar Kevser havuzundan içmek için yanına gelirler. Bu arada melekler gelip bazılarını yakalayıp götürürler, bende onlara "Onlar benim ashabımdır! Benim ashabımdır!" derim. Meleklerde derler ki sen onların senden sonra neler uydurduğunu bilmiyorsun derler." Meleklerin yakalayıp götürdüğü bu kimselerin

mürtetler ya da sonradan dinde olmayan şeyleri dine ilave eden bidat çiler olduğu şeklinde görüşler vardır.

Bizler dinlediğimiz birçok vaazın başında "Sözlerin en hayırlısı Allah'ın kelamı, yolların en hayırlısı Muhammed'in (s.a.v) yolu, sonradan dinde uydurulan her şey bidat, her bidat sapıklık, her sapıklıkta ateştedir." mealindeki hadisi dinlemekteyiz. Buna göre bizler her ne kadar Allah'a yaklaşmak amacıyla bile bir şeyler yapmaya kalksak dahi Peygamber'in (a.s) yapmadığı ve bize öğretmediği her şey bidattir.

Hiç kimsenin dine yeni bir şey ilave etmek gibi bir yetkisi olmadığı, dinin tamamlanmış olduğu, en iyi şekilde bilinsin diye Rasulullah (s.a.v) efendimiz şöyle buyurmaktadır; "Kim bizim amelimiz üzere olmayan bir amel uydurursa o reddedilmiştir."

Kimi insanlar sünnet konusunda hırslı davranırlarken kimileri de sanki İslam dini tamamlanmamış gibi yeni bir din ortaya koyarcasına bidatler icat etme peşinde koşmaktadırlar. Hâlbuki "Bugün üzerinize dininizi kemale erdirdim ve üzerinize nimetimi tamamladım, sizler için din olarak İslam'dan razı oldum." ayeti iner inmez Rasulullah (s.a.v)

bu ayeti kerimeyi ashabına okumuş, Yahudilerin "İslam kemale ermiş bir din değildir." demeleri de boşa çıkarılmıştır. Hz. Ömer (r.a.), o ayet indiğinde "O günü bayram edineceğiz." diyen Yahudilere, "Ben o ayetin ne zaman indiğini biliyorum. O sizin değil bizim bayramımız da arefe günü insanlar Arafat'ta iken indirildi." demiştir.

İmam Malik, "Kim dinde güzel bidatler olduğu zannına kapılırsa, Rasulullah'ın (s.a.v.) peygamberlik görevine ihanet ettiğini iddia etmiş olur." demektedir.

Sanki insanlar sağa sola eğilip bükülmesin, dinde yeni şeyler icat etmesin diye Rasulullah (s.a.v) döneminde bazı hadiseler cereyan etmiştir. Bu hadiselerden biride üç grup insanın Peygamber'in (s.a.v) ibadetlerini inceledikten sonra dinde ne kadar fazla şeyler ortaya koyarsak o kadar iyi olur zannına kapılarak, birinin "Ben her gün oruç tutacağım." diğerinin "Her geceyi ibadetle geçirip hiç uyumayacağım.", sonuncusunun da "Ben kadınlarla evlenmeyeceğim." demesidir. Bu kişilerin haberi Rasulullah'a (s.a.v) ulaşınca onlara "Ben hem oruç tutarım, hem de iftar ederim. Bazen geceleri ibadetle geçirir, bazen uyurum. Kadınlarla da evlenirim kim benim sünnetimden yüz çevirirse benden değildir." buyurarak onları sert bir dille uyarmıştır.

Bidat işleyenle sünnete sarılan birbirinin aynısı sayılamaz, aralarında büyük farklar vardır. Sünnete sarılan kimselerin azınlıkta olması bidat çilerin yığınlarla kalabalıkları oluşturuyor olması bizleri aldatmamalıdır. Her ne kadar azınlıkta olsalar sünnete sahip çıkan, sünneti yaşamaya gayret eden kimselele beraber olmamız bizi kıyamet günü Kevser havuzunun başında ümmetini bekleyen Peygamber'e (s.a.v.) kavuşturacaktır.

Bir gün Peygamber efendimiz (s.a.v.), sahabelerle birlikte namaz kılarken namaz esnasında ayakkabılarını çıkarır bunu gören sahabeler de ayakkabılarını (çarıklarını) çıkarırlar. Rasulullah (s.a.v) efendimiz onların böyle yaptıklarını görünce neden böyle yaptıklarını

sorar. Onlar da: "Sizin ayakkabılarınızı çıkardığınızı gördük bizde onun için çıkardık." derler Rasulullah (s.a.v) onlara: "Cebrail namazda bana ayakkabılarımda necaset olduğunu haber verdi. Ben o yüzden çıkardım." buyurur. Bu hadise, bize Peygamber'in (s.a.v) ashabının, onun yoluna ne kadar bağlı olduklarını, sürekli peygamberi takip edip onun her yaptığını yapmak konusunda ne kadar hırslı olduklarını, kendilerine hiçbir emir verilmediği, uyarıda bulunulmadığı halde, sadece Rasulullah'ın (s.a.v) sözlerine ve davranışlarına odaklandıklarını bizlere bir örnek olmak üzere ortaya koymaktadır.

*İmam Malik
"Kim dinde
güzel bidatler
olduğu zannına
kapılırsa,
Rasulullah'ın
(s.a.v.)
peygamberlik
görevine ihanet
ettiğini iddia
etmiş olur.
demektedir.*

İbni Abbas'tan (r.a.): "Ortaya çıkan her bidat bir sünneti yok eder." sözü İbni Mesud'dan da (r.a.) "Ey insanlar itaatçi olun bidat çıkmayın." dediği rivayet olunmuştur. Her türlü şüpheden arınmış sünnetler apaçık belli iken ne yazık ki bazı insanlar sünnetleri terk etmekte, bidatleri benimsemektedirler. Durum böyle iken her sınıf insanın birbiri ile eşit olduğu, Allah (a.c.) katında aynı mertebede bulundukları, iddia edilemez.

Rasulullah (s.a.v): "Hristiyanlar yetmiş bir, Yahudiler yetmiş iki, fırkaya ayrılmıştır. Benim ümmetimde yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka haricinde hepsi ateşte olacaktır." diye buyurmuş, bunun üzerine sahabe efendilerimiz kurtulacak olan o fırka kimdir ya Rasullallah? diye sorduklarında, "Benim ve ashabımın üzerinde oldukları yolda olanlardır." diyerek yolların en hayırlısı, peygamberin sünnetine sarılanlara işaret buyurmuştur.

İmam Malik'ten rivayet edildiğine göre, "Bu ümmetin en son zamanında yaşayacak bile, sadece en öncesinde yaşayanla amellerinin aynısını işleyerek doğruluğa erişebilir." demiştir.

Dünyalık işlerde sürekli değişiklikler, yöntemler, araç gereçler, değişir durur. Fakat dinin asıllarında, ibadetlerde, hiçbir surette değişiklik olması mümkün değildir. Rasulullah (s.a.v) "Kim güzel bir sünneti ortaya çıkarırsa o kimseye, işlediği sünnetin sevabı ve kıyamete kadar o sünneti işleyenlerin sevabının aynısı verilir." diye buyurarak insanların araştırma içerisinde olmaları ve eğer unutulmuş bir sünnetle karşılaşılırsa hemen o sünneti insanlar yayarak ihya etmeleri üzerine teşvikte bulunmuştur. Aynı hadisin devamında ise, bunun tam tersine vurguda bulunarak: "Kimde dinde kötü bir çıkış açar, bir bidat ortaya çıkarırsa o kimseye ortaya çıkardığı bidatin günahı ve kıyamete kadar, bidati işleyenlerin tamamının günahı kadar yüklenir." diye buyurmuş, insanların bidatlerden, dinde bidat olabilecek herhangi bir şeyi uydurmaktan son derece sakınmalarını öğütlemiştir.

İrbad bin Sariyeden (r.a.) rivayetle o şöyle anlatıyor: "Rasulullah (s.a.v), bize son derece tesirli bir hutbe i'rad etti. Kalplerimiz ürperiyor, bizi öyle etkiliyordu ki gözlerimiz yaşarmaya, ağlamaya başladık. Hutbe bitince "Ya Rasullallah! Bu hutbe sanki veda eden kimsenin hutbesi gibidir, bize tavsiyelerde bulun dedik." Bize bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra şunları söyledi. "Sizden kim uzun süre yaşayacak olursa birçok ihtilaflar görecektir, işte o zaman benim sünnetime ve doğru yolu gösteren Raşit

halifelerimin sünnetine sımsıkı sarılın. Sonradan ortaya çıkan bidatlerden şiddetle kaçının. Çünkü her bidat sapıklıktır, her sapıklıkta ateştedir."

Bugün bazı insanlarla karşılaşmaktayız ki kendilerinin, Peygamber'i (s.a.v) çok sevdiklerini hatta birer peygamber aşığı olduklarını söyler dururlar. Fakat yaşantıları, adetleri, gelenek, görenekleri ile tamamen Peygamberin ahlâkından son derece uzak oldukları gözümüzden kaçmaz. Sahabe efendilerimiz ibadet sayılmayan hususlarda bile Peygamber'i (s.a.v) daima takip etmişler, kendilerine açıkça emredilmediği, teşvikte bulunulmadığı halde onun tüm davranışlarını, yeme içmesini, giyim kuşamını, gidip gelişlerini, oturup kalkışını aynen uygulamak için sürekli gözlemlemişler ve O'na olan sevgilerinden dolayı hemen tatbik etmeye koyulmuşlardır. Şairinde dediği gibi "Seven sevdiğine itaat edendir." Günümüzde peygamber sevgisi iddiasında bulunanların sevgisi ile Ashabı Kiramın sevgi örnekleri, karşılaştırma yapmaya değmeyecek kadar birbirinden uzaktır.

Sahabeyi kiram Hayber gazası yolculuğunda iken bir ara acıkırlar. O zamana kadar henüz haram kılınmamış olduğundan, yalarında yük taşımak üzere bulundurdıkları ehli (evcil) eşeklerden birkaçını keserler. Etlerini tencerelere doldurup pişirirlerken, Rasulullah'a (s.a.v) o anda vahiy indirilir. Rasulullah (s.a.v), Onlara Allah (c.c) ehli eşeklerin etinin haram kılındığını haber verir. Bu haber insanlar arasında yayılır, hatta Hz. Bilal (r.a.) insanlar arasında "Allah ve Rasulü, ehli eşek etini haram kılmıştır." diye duyuru yapar. O anda sahabelerden hiçbiri bu duruma itiraz etmez. "Niçin böyle oldu, biz zor durumdayız, acaba bizim için bir ruhsat yok mudur?" gibi sözler etmezler. O'na olan sevgilerini ispat edercesine her ne kadar zor durumda kalsalar bile açlığa ve her türlü zorluğa katlanmak pahasına Rasulullah'a (s.a.v) kayıtsız şartsız itaat ederler ve onun emri ile pişirdikleri etlerin tamamını dökerler.

Birde bazı cahiller var ki bunlar Allah Rasulü (s.a.v) hakkında uydurma hadisler icat etmektedirler. Onlara "Rasulullah (s.a.v) "Kim bana yalan isnat ederse cehennemdeki yerini hazırlasın." diye buyuruyor denildiği zaman "Biz peygamberin aleyhine bir şey uydurmuyoruz, aksine onun lehine (iyiliğine) olacak şeyler uyduruyoruz." diyerek, kendilerini haklı çıkarmaya çalışmaktadırlar. Her halükârda bilmeseler bile, Allaha karşı iftira etmekte, Allah'ın dininde yalan uydurmaktadırlar. Bu kimselerin şeytanlıkları, ahmakça iddiaları, kendilerini ne derece saptırdıkları, aşikâre ortadadır.

Kendilerini ve amellerini ne kadar süslü göstermeye çalışırlarsa çalışsınlar, Allah Rasulü'nün de (s.a.v.) buyurduğu gibi "Kim dinde bizim amelimizden olmayan bir şey uydurursa o reddedilmiştir." hadisinin gereği olarak şiddetle reddedilmek zorundadırlar.

Çağımız alimlerinden birisi ölüm döşğinde iken hastalığının ağırlaştığı bir dönemde bazı ihtiyaçlar, O'nu yatağından kaldırıp, ayakkabılarını giydirmek isterler. Bu arada ayakkabısını, ilk önce sol ayağına giydirmeye çalıştıklarında hemen itiraz eder ve önce sağ ayağına giydirilmesini işaret eder. Hayatının son dönemlerinde bile ağır hastalığına rağmen Allah Rasulü'ne (s.a.v.) tabi olmaya, O'nun gösterdiği yöntemler üzere yaşamaya gayret etmesi ve daha birçok İslam aliminin sayamayacağımız kadar birçok örnekleri bizlere sünnet ehli ile bidat ehlinin ebediyen birbiri ile eşit sayılamayacaklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Allah (a.c.), bizleri her türlü bidatten ve bidat çilerden uzak olmayı, sünnete ve sünnet ehline yakın olup, onlarla birlikte haşr edilmeyi nasip etsin.

HARİCİ KİMDİR?

"İşte böyle! Onlardan öncekilere hiçbir peygamber gelmemişti ki «O bir büyücüdür» yahut «Bir delidir» demiş olmasınlar." (51 Zariyat/52)

Tarih boyunca Fasık toplumlar ne zaman hak bir davet ile karşılaşmışlarsa sadece bu daveti yalanlamakla kalmamışlar, diğer insanların da bu davetten yüz çevirmeleri adına davetçileri en olumsuz sözlerle karalamaya çalışmışlardır. Daveti yalanlayarak hakikatin üstünü örtmeyeceklerini anlayan şeytan ve ava neleri, davetçiyi karalayarak, toplum nezdinde küçük düşürmeyi ve böylece sözlerinin etkisini zayıflatmayı planlamışlardır.

Razı etmek zorunda oldukları tağutların saltanatına zarar gelmemesi adına, bir taraftan nasları tahrif etmek suretiyle tağutlarını savunurken, diğer taraftan da İslam davetçilerini hiçbir ilmi ve ahlaki boyutu olmayan iftiralara maruz bırakmışlardır.

Bu metot, tarih boyunca tevhid mücadelesine karşı savaş veren tüm mücrimlerin vazgeçilmez metodu olmuştur.

"İşte böyle! Onlardan öncekilere hiçbir peygamber gelmemişti ki «O bir büyücüdür» yahut «Bir delidir» demiş olmasınlar." (51 Zariyat/52)

Günümüze geldiğimiz de ise, bu hak Rasullerin yolundan ayrılmayan ve onların mirasını devralan Tevhid davetçilerinin ve

Muvahhid Müslümanların da bu haksız iftiralar ve yersiz suçlamalardan paylarına düşeni aldıklarını görmekteyiz. Adım adım Peygamberlerinin ve seleflerinin yoluna uymaya çalışan Mü'minler, adım adım aynı sıkıntılara maruz kalmış, aynı musibetleri göğüslemişlerdir.

Bu iftira ve suçlamaların en başında şüphesiz, Muvahhid Müslümanların "Harici" damgası ile yaftalanması gelmektedir.

İnşa Allah bu yazımızda kısmen haricileri tanımaya ve onların batıl akidelerinin ve sapık menheçlerinin aslında bugün kimlerin vasıflarıyla benzerlik gösterdiğini ortaya koymaya gayret edeceğiz.

Harici demek, itaatten çıkan, ayrılan, uzaklaşan demektir. Meşru bir halifeye itaatten çıktıkları ve bu onların en belirgin özelliklerinden olduğu için bu taifeye bu isim verilmiştir.

Müslümanların imamlığı ve halifeliği üzerinde ittifak ettikleri hak ve meşru bir imama karşı çıkan ve ona itaatten uzaklaşan kimseye asıl itibarıyla "Harici" denilmektedir. Görüldüğü gibi Haricilerin en büyük ve hatta isimlerini aldıkları en belirgin özellikleri, meşru olan bir halifeye itaatten çıkmış olmalarıdır. Harici damgası yemeye en müsait olanlar, öncelikle bu en önemli vasfı kendilerinde barındıranlardır.

Hariciler bu isimle anıldıkları gibi, Sıffin savaşının akabinde meydana gelen hakem olayını kabul etmedikleri için "muhakkime" ya da Hz. Ali'den (Radiyallahu anhu) ayrıldıktan sonra ilk toplandıkları yer olan Harura'ya nispetle "Haruriye" ismiyle de anılmaktadırlar.

Haricilerin bu sapık bidatlerinin ilk çıkışı Hz. Ali (Radiyallahu anhu) dönemine rastlamaktadır. Bununla birlikte kökleri ise ta Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) dönemine kadar dayanmaktadır.

Ebû Saîd el-Hudrî (Radiyallahu anhu) şöyle anlatır:

"Biz Rasûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) 'in yanında bulunuyorduk. Kendisi de ganimet taksimi yapmaktaydı. O sırada yanına Zul-Huveysira (denilen bir adam) geldi. Adam, Temîm oğullarından birisi idi. Derken adam:

– Yâ Rasûlallah! Adaletli ol, dedi. Rasûlullah (s.a.v.)

- Yazıklar olsun sana! Eğer ben adaletli olmazsam kim adaletli olur? Eğer ben adalet etmezsem (sen âdil olmayan bir insana tâbi olduğun için) muhakkak eli boş kalmış ve

ziyan etmişsindir, buyurdu. Bunun üzerine Hz. Ömer (Radiyallahu anhu):

– Yâ Rasûlallah! Bana izin ver de onun boynunu vurayım, dedi.

Rasûlullah (Sallallahu aleyhi ve sellem):

-Onu bırak! Onun öyle arkadaşları olacak ki, sizden biriniz onların namazı yanında kendi namazını, onların oruçları yanında kendi orucunu muhakkak küçük görecektir. Onlar Kur'an okuyacaklar, fakat Kur'an onların gırtlaklarından öteye geçmeyecek. Onlar okun avı delip çıktığı gibi İslâm'dan (itaatten) çıkacaklar. (Buhari)

İşte kökleri, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e "adaleli ol!" diyebilecek kadar sapık olan bu adama dayanan hariciler, Hz. Osman (Radiyallahu anhu) döneminde iyice palazlanmıştır. Hz. Ali (Radiyallahu anhu) döneminde ise, Sıffin savaşının patlak vermesiyle bu fitne ortamından yararlanan hariciler, kendilerini ayrı bir fırka olarak ortaya koymuşlardır.

Hz. Ali (Radiyallahu anhu) ve Hz. Muaviye (Radiyallahu anhu) arasında hicri 37 de baş gösteren bu savaşta, Hz. Muaviye (Radiyallahu anhu) ve ordusu yenilmek üzereyken, Amr b. As (Radiyallahu anhu)

Hz. Muaviye'nin (Radiyallahu anhu) yardımına yetişmiş ve bu olayın Kur'an-ı Kerim hakemliğinde çözülmesi fikrini ortaya atarak tarafları razı etmiştir.

Hz. Ali (Radiyallahu anhu) her ne kadar bunun bir tuzak olduğunu ve zaten kendilerinin haklı sebepler ile bu savaşa çıktıklarını, dolayısıyla böyle bir tahkime (hakemliğe) gerek olmadığını yüksek sesle dillendirse de savaştan yorulmuş ve Müslümanlarla savaşmaktan tereddüt içinde olan ordusu Ebu Musa el Eşariyi (Radiyallahu anhu) kendi hakemleri kabul ederek bu anlaşmaya razı oldular. İnanması güç ama bu konuda Hz. Ali'ye (Radiyallahu anhu) ısrarcı olanların başında da kaypaklıklarıyla nam salmış ve daha sonra pişman olarak çark edecek olan Harici fırkası gelmektedir.

Ve beklenen olmuştur! Kısa bir süre 'de pişman olarak vazgeçen bu harici grup, bir de kıt akıl ve fehimleriyle bu olayı küfür olarak yorumlamışlar, "La hükme illa lillallah (Hüküm ancak Allah'a aittir)" diyerek Hz. Ali (Radiyallahu anhu) başta olmak üzere bu tahkim olayına bulaşmış herkesi tekfir ettiler (kafir ilan ettiler) ve 12 000 kişilik bir ordu ile Harura tarafına çekilerek ilk harici zümreyi oluşturdular.

Bütün bunlara rağmen Hz. Ali (Radiyallahu anhu) kendilerine birçok heyet göndererek Kuran ve Sünnet üzere hareket etmediklerini kendilerine tekrar tekrar tebliğ etti. Bu tebliğlerden etkilen ve onlardan ayrılan taifeler olsa da yine büyük bir kısmı daha da ileri giderek kendilerine katılmayan herkesi tekfir etmeye başladılar. En son, Habbab b. Eret'in (Radiyallahu anhu) oğlu Abdullah bin Habbab'ı (Radiyallahu anhu) ve onun hamile karısını ve hatta kadının karnında ki bebeğini çıkartıp onu dahi öldürmeye cüret etmeleri ile, Hz. Ali (Radiyallahu anhu) üzerlerine

büyük bir ordu gönderdi ve tamamına yakını orada öldürdü. Neredeyse tüm fertleri ve nesilleriyle yeryüzünden silinen Hariciler, Yaptıkları cürüm ve zulümleriyle akıllarda kalmaya devam etti.

Bu kısa tarihlerinin ardından, aslında Haricileri tanıyabilmemizin en önemli yolu, onları "Ehl-i Sünnet vel Cemaat'ten" ayıran akidevi, menheci ve fıkhi birtakım özelliklerini bilmemizden geçmektedir.

Bu akidevi, menheci ve fıkhi özelliklerinden birkaçını sıralayacak olursak:

Haricilerin Ehl-i Sünnet vel Cemaat'ten ayrılan en belirgin özellikleri, Müslümanları büyük günahları sebebiyle tekfir etmeleridir. Hiçbir ayrıma veya taksime gitmeksizin, bütün amelleri, tüm boyutlarıyla İman'dan saydıkları için, büyük günah tanımları olmayıp, her ameli küfür diye isimlendirmektedirler. Ehl-i Sünnet vel Cemaat'e göre de amel imandan bir cüzdür ancak, aslî imana taalluk eden ameller vardır (kişinin işlemesi, ya da terk etmesi durumunda iman dairesinden çıkacağı ameller. Putlara secde etmek, Kafirleri dost edinmek vb. gibi), vacip imana taalluk eden ameller vardır (kişinin terk etmesi durumunda iman dairesinden çıkmadığı, ancak ahirette hesaba çekilip cezalandırılacağı ameller: oruç, Hacc, Zekât vb. gibi), müstehap imana taalluk eden ameller vardır (kişinin terk etmesi halinde iman dairesinden çıkmadığı, ahirette de bir azabının olmadığı, ama cennetteki derecesini düşüren ameller. Namazların revatıp sünnetleri gibi). Yani her amelden ötürü veya o amelin terkinden ötürü kişi tekfir edilmez. İşte hariciler bu ayrıma gitmeyerek tüm büyük günahlar sebebiyle Müslümanları tekfir etmektedirler.

Burada şu ince ayrıntıda gözden kaçmamalıdır. Bir insanın, bir büyük günahından dolayı başka bir insanı tekfir etmesi o insanı harici yapmaz. O büyük günah üzerinde ihtilaf varsa, tekfir edende, etmeyen de kınanmaz. Misal bazı Alimler, namazın terkini küfür görürken, bazıları da büyük günah görmüşlerdir. Büyük günah görenlere göre tekfir edenler asla Harici damgası yememişlerdir. Çünkü Haricilerin bu konudaki akideleri ve menhecleri, ayırım yapmaksızın tüm büyük günahlar sebebiyle kişinin tekfir edilmesidir. Bir büyük günahattan dolayı değil.

Bugün harici yaftası yemiş, Muvahhid Müslümanların akidelerinde ise asla böyle bir şey söz konusu değildir. Onlar Ehl-i Sünnet vel Cemaat mezhebine mensup olmalarının gereği olarak, her derslerinde ve kitaplarında bu akideye red diye vermekteler ve büyük günahlar sebebiyle tekfir etmenin sapıklık olduğunu apaçık beyan etmektedirler.

Onlar ancak Allah- Teala'nın ve Rasulü'nün (Sallallahu aleyhi ve sellem) tekfir ettiklerini tekfir ederek, Allah-Teala'nın şeriatını rafa kaldırarak teşride bulunanları, Allah-u Teala'nın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenleri, onların yardımcılarını ve destekçilerini tekfir etmektedirler.

Bu ise bırakın Harici diye isimlendirilmenin, Ehl-i Sünnet vel Cemaat olmanın, hatta Müslüman olmanın olmazsa olmaz ilk şartıdır. Tağut ların ve onların destekçilerinin inkârı ve tekfiri Hariciliğin değil, Muvahhid bir Müslüman olmanın ilk şartıdır.

Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O hâlde, kim tâğûtu inkâr edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir. (Bakara, 256)

Bu bakımdan tağut ları tekfir ettiğinden ötürü Müslümanlara Harici diyenlerin, her şeyden önce kendi imanlarını ve akidelerini gözden geçirmeleri gerekmektedir.

Hariciler, Hz. Osman (Radiyallahu anhu) ve Hz. Ali (Radiyallahu anhu) başta olmak üzere Rasullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in cennetle müjdelediği çoğu sahabesini tekfir etmişlerdir. Rasullullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in sahabesinin neredeyse tamamına yakını tekfir etmişlerdir.

Bugün Harici diye iftira atılan Muvahhid Müslümanlar ise, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in sahabesini ayırım yapmaksızın ümmetin en hayırlı insanları olarak görmektedirler ve onlardan herhangi birine en ufak bir hakareti veya aşağılamayı dahi büyük günah olarak görmektedirler. Sahabe ve tabiin sevgileri öyle boyutlara ulaşmıştır ki, kendi isimleri, çocuklarının isimleri, sokaklarının, caddelerinin, okullarının, mescitlerinin, ... isimleri sahabe isimleri ile süslenmiştir.

Bu bakımdan da Sahabeyi tektir eden Harici zihniyeti ile, Sahabenin genelini birçok günahattan dahi masum gören Muvahhid Müslümanlar arasında zerrece benzerlik yoktur.

Haricilerin bir önemli özelliği de kafirleri ve müşrikleri bırakıp Müslümanlarla mücadele etmeleridir. Muvahhid Müslümanlar bundan da fersah fersah uzaktırlar. Müslümanlar Tüm enerjileri ile kafir, müşrik ve mürtetlere karşı mücadele ederken, Müslüman ve mustazaflara karşı da rahmet ve şefkat kanatlarını germişlerdir.

Ancak bugün bütün vakitlerini Müslümanlara düşmanlık ve onları karalamakla geçiren, bununla birlikte, tağutlara ve destekçilerine ses çıkarmayan,

aksine onları itaat edilmesi gereken meşru bir merci gibi gösteren belamlar, Harici olma vasfını herkesten çok hakketmektedirler. Eğer söz konusu kafirleri bırakıp Müslümanlarla mücadele etmek ise, kimse bu belamlar'ın eline bu konuda su dökemez.

Akşama kadar "tekfir fitnesi", "harici tehlikesi" diye dersler yapan bu zavallıların, "Allah- Teala'nın indirdiği ile hükmetmeme fitnesi", "küfrü ve kafiri hoş görme fitnesi" diye bir kelime dahi ettiklerini göremezsiniz.

Karşılığında aldıkları ücretlerin kendileri adına helal olabilmesi için tüm uğraşları ve dertleri, Muvahhid Müslümanlar ve onların Tevhid davetidir. Rabbim planlarını ve uğraşlarını boşa çıkarsın inşallah.

Yine Haricilerin önemli bir özelliği de başta da söylediğimiz gibi, Müslümanların, meşru ve hak gördüğü imama ve halifeye karşı haksız yere karşı çıkmaları ve ona itaat etmemeleridir.

Bu konuda da Ücretli veya gönüllü belamlar üzerlerine düşen vazife gereği, yeryüzünde yürüyen en şerli varlıklar olan tağutları kutsayıp, onları meşru bir lider gibi göstermektedirler. Bunları akideleri gereği tanımayan ve tekfir eden Muvahhid Müslümanları ise Harici diye isimlendirmektedirler.

Halbuki haricileri harici yapan, yeryüzünün en hayırlı insanlarına karşı itaatten çıkıp başkaldırmalarıydı. Eğer ne olursa olsun, seçilmiş bir lidere karşı çıkmak haricilik olsaydı, önce Hz. Hüseyin'e (Radiyallahu anhu) harici demeleri gerekmez miydi? Hz. Hüseyin (Radiyallahu anhu) haricilikten ne kadar beriye, tüm tağutları ret edip, tüm küfür önderlerini tanımayıp, meşru ve hak olan imamı tanıyan ve ona itaat eden Muvahhid Müslümanlarda haricilikten o derece uzaktır.

Haricilerin en önemli sapıklıklarından biri de Sünnet ve hadis inkarcısı olmalarıdır. Sünnete ve hadislere karşı son derece kayıtsızdırlar. Kuran-ı Kerim'i kendi sığ ve

kıt akıllarıyla okuyup anlamaya ve oradan hüküm çıkarmaya çalışırlar. Bunun gereği olarak da sünnetle sabit olan çoğu hükmü kabul etmezler. Recmi kabul etmezler. Adet halinde ki kadının namaz kılabileceğini söylerler vs.

Bütün bu akidevi, menheci ve fikhî özellikleriyle Hariciler ile Ehl-i Sünnet vel Cemaat'e mensup Muvahhid Müslümanlar arasında ki fark ve ayrılıkların yer ile göklerin mesafesi kadar olduğu ayan beyan ortadır.

Durum bu olmakla beraber, olur ki onların bu özelliklerinden herhangi birisini üzerinde bulunduran kişi veya gruplar da asla harici diye isimlendirilemezler. Onların temel ve fer'i inanç esaslarının tümünü benimsemedikçe bir kişi harici diye isimlendirilemez. Bu dinimiz de isimlendirme konusunda temel bir usul kaidesidir. Kişi yalan söyledi diye veya emanete ihanet etti diye ona asla bu münafık bir şahıstır denilemez. Rasulullah'ın (Sallallahu aleyhi ve sellem) münafıklar hakkında belirttiği özelliklerinin hepsinin aynı anda bir şahısta toplanmasıyla, o şahsın münafık olduğuna hükmedebiliriz. Aksi halde o şahsa hırsız denilse de münafık denilemez.

Durum bu olduğu halde Rabbimize (Subhanehu ve Teala) Hamd olsun ki, Muvahhid Müslümanların bırakın haricilerin bir özelliğini kendilerinde barındırması, onların bir özelliğini andıracak ve benzeyecek bir vasıfları dahi yoktur.

Bütün bu güneş kadar apaçık ve ortada olan gerçeklerden sonra, Tevhid davetinin toplum içinde yayılmasından ve Muvahhidlerin hak davalarıyla toplumu etkilemesinden korkup endişeye kapılan Tağutların ve Onların sadık kulları belamların, harici iftirası ile Müslümanları karalamaya devam ettiklerini görüyoruz. Tüm Rasullerin ve Tevhid davetçilerinin başına gelen, bu asrın muvahhidlerinin de başına gelmiştir Elhamdulillah

Bu iftira ile karşı karşıya kalan muvahhidlere düşen, kendilerinden önce geçen peygamberleri ve davetçileri örnek alarak, bütün bu karalama ve suçlamalara aldırış etmeden, sabır ve dua ile, Rablerinin (Subhanehu ve Teala) gösterdiği dosdoğru yoldan kesinlikle en ufak bir taviz dahi vermeden, emin ve kararlı adımlarla hedeflerine yürümeleridir.

Muvahhid Müslümanlar, yüzleri ak, başları dik, yolları ve menhecleri hiçbir şüphe barındırmayacak kadar tertemiz olduğu halde davetlerine hız kesmeden devam etmelidirler.

Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa kâfirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz. (9/Tevbe, 32)

SANA GÜL DİYORLAR EY RASUL

Sana gül diyorlar Ey Rasul Gül gibi narin
olduğunu söylüyorlar
Haklılar
Ama çelik gibi iradenden bahsetmiyorlar
seni övdüklerini sananlar senden habersiz
yaşıyorlar Zilleti sabır, korkaklığı metanet,
kıyamı terör zann ediyorlar

Sana gül diyorlar Ey Rasul Gül gibi zarif
olduğunu söylüyorlar
Haklılar
Ama kılıç tutan ellerinden bahsetmiyorlar
seni anlattıklarını söyleyenler seni göklere
çıkarpı aramıza karışmanı istemiyorlar
Getirdiğin Ayetlerin damarlarımızda kan
gibi dolaşması gerektiğini bir türlü kabul
edemiyorlar

Sana gül diyorlar Ey Rasul Gül gibi güzel
olduğunu söylüyorlar
Haklılar
Ama küfrün, şirkin belini nasıl kırdığından
bahsetmiyorlar
Adın anıldığı anda kalbini tutanlar Ne
gariptir ki, katledilen masum çocukların
acısından bir yol bulup sana ulaşamıyorlar

Sana gül diyorlar Ey Rasul Gül gibi
tertemiz olduğunu söylüyorlar
Haklılar

Oysa güller ağlıyor Ey Nebi Bunca feryat,
figan, çığlık, ahüvah Yeryüzü romantik
olamayacak kadar sıcak Adına yazılan
şirler, edebi metinler Etkinlikler, anlatılar
ve tüm organizeler Bir türlü seni
hatırlatmaya yetmiyor Davanı, mücadeleni,
ortaya koymuyor Tavizsiz duruşun Ey
Nebi Sevgin, merhametin, öfken, adaletin
ve cihadın hayatımızda yerini bulmuyor
Sefih adamların korkak ağızların 'da
cümlelerin geveleniyor Yalan yanlış
çıkarımlar Bin türlü yanlış aktarımlar Yazık
ki, defa kez şeref timsali olan hayatının
örnek alınmaması için sayıklanıp
söyleniyorlar

Sana gül diyorlar Ey Nebi Gül gibi pak
olduğunu söylüyorlar
Haklılar
Ama koca koca adamlar utanmıyor,
sıkılmıyor
Senin yoksul hayatını kırpa kırpa anlatıp
zengin oluyorlar
Müminler horlanıyor Çocuklar, kadınlar
tecavüze uğruyor Allah için can verenler
küçümseiyor Namusunu, izzetini,
vatanını savunanlar hain ilan ediliyor
Kafirler, müşrikler, putperestler, mecusiler,

Ateistler, Hristiyan ve Yahudiler İrili ufaklı
bütün batıl güruhlar Tüm güçleriyle,
Teknolojileri, siyasetleri, sanat adı altında ki
soytarılıklarıyla
Vahşice

Kudurmuş köpekler gibi saldırıyor ve senin
adına iyi niyet, hoşgörü naraları atanlar
Tüm bunları görmüyor, göremiyor Yaralı
bir ceylan gibi inim inim inlerken sabiler,
masumlar, mazlumlara Koyun gibi
melemeyi dahi isyan kabul ediyor
Melemeden kurban edilmeyi öğütlüyorlar

Sana gül diyorlar Ey Nebi Gül gibi saf
olduğunu söylüyorlar
Haklılar

Gülün dikenine dahi katlanamayanlar Gül
ile bülbül ile sanat satıyorlar Aşk'ı
kitaplarda dahi doğru okuyamayanlar Aşk'ı
anlatıyor Dünya devasa bir arena oldu Ey
Rasul Tüm insanlık seyirci Vahşi
yaratıkların önüne atılıyor yiğitler Alkışlar
dinmek bilmiyor İnsan kemiklerinden
kuleler oluştu Ey Nebi Mazlum kanına
doydu topraklar Doymadı alçaklar,
doymadı zalimler Sayın seyirciler, sayın
seyirciler iyi seyirler, iyi seyirler...
Sana gül diyorlar Ey Nebi
Gül gibi günahsız olduğunu söylüyorlar
Haklılar

Her yerde ismin anılıyor Süslü tablolarla
yüksek yerlere asılıyor ama kalplere
kazınmıyor Ey Nebi Yüreklerle
dokunmuyor Eylemlerin sebebini
oluşturmuyor Herkes senden bahsediyor
Herkes sözde seni çok seviyor Yazık ki,
yolunu takip etmek kimsenin aklına
gelmiyor Vahiyle adım adım, karış karış

ördüğün O kutlu emanete kimse sahip
çıkıyor bu ne aşktır Ey Nebi, kalplere
inmiyor bu ne sevgi Ey Rasul, kılımızı dahi
kıpırdatmıyor

Sana gül diyorlar Ey Nebi Gül gibi gülüşün
olduğunu söylüyorlar
Haklılar
Mazlumlara gülmeden gülmeyeceğini
bilmiyorlar Gerçeğin ta kendisini
getirdiğini bile bile
Seni rüyalara hapsediyorlar
Sen insanlığı kabuslardan uyandırmak için
geldin
Onlar senin hatıranı hayallere mahkûm
ediyor

La İlahe illallah'a adanmış ömrünü
Muhammedun Resulullah'ta bütünleşmiş
kimliğinin rengini göremiyorlar Uluslara,
Irklara ve hatta kabilelere ayrılıyor
Ve adına birlik diyorlar Önderini unutmuş
bir nesil yetiştirdi Ey Nebi Dilde kalan bir
iman Her şey bir varsayıma dönüştü İddia
edenler çoğaldı İmanı yaşamak şartı yok
artık zihinlerde bu korkunç bekleyişte bu
kıyamet öncesi sarhoş şehirlerde
Sana gül diyorlar Ey Nebi

Gülemeyeceğini bile bile

SANA GÜL DİYORLAR EY RASUL

Soru: Bir kadın yanında mahremi olmaktan yolculuk yapılabilir mi? Eğer hava alanına kadar kendisine eşlik edecek bir mahremi olsa ulaşacağı havaalanında da diğer bir mahremi o kadını karşılayacak olsa da yine hüküm aynı mıdır?

Cevap: Buhari ve Müslim'de İbni Abbas'tan rivayet edilen hadiste Rasulullah (s.a.v) "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kadının yanında mahremi olmadan yolculuk yapması helal olmaz." diye buyurmaktadır. Bu hadis ifade ettiği genel anlamına göre bir kadının araba, gemi, uçak yolculuklarından herhangi birini mahrem siz olarak yapması haramdır. Kadının havaalanına kadar bir mahremi ile gitmesi varacağı yerde de başka bir mahreminin karşılayacak olması kadının mahremi ile birlikte yolculuk yaptığı anlamına gelmez. Ayrıca uçağın havada iken herhangi bir nedenden dolayı güzergâhını değiştirmesi, başka bir yere mecburi iniş yapmak zorunda kalması, kadını karşılamaya gelecek olan mahreminin havaalanına gereken zamanda ulaşamaması gibi ihtimallerde vardır. Bütün bu olasılıklar

da göz önünde bulundurulduğunda kadının mahrem siz yolculuk yapmasının caiz olması daha iyi idrak edilmektedir. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru: Nazar değmesi diye bir şey var mıdır? Varsa korunma yolları nelerdir?

Cevap: Nazar değmesi Kur'an ve Sünnetle sabit olan hakikatlerdendir. Birçok ilim ehli ve bazı müfessirler Kalem suresinin 51. ayetinde geçen "Şüphesiz inkâr edenler Kur'an'ı duydukları zaman neredeyse seni gözleriyle devirecekler." ifadesini ve Felak suresinin "Haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden" ayetinde ki ifadelerinden kastedilenin göz değmesi ve nazar olduğu görüşündedirler.

Rasulullah'da (s.a.v) "Göz değmesi haktır. Şayet kaderin önüne bir şey geçecek olsaydı göz değmesi geçerdі." diye buyurmuş ve göz değmesinin hak olduğunu açıkça ifade etmiştir.

Aynı zamanda vakıamızda zaman zaman göz değmesinin yaşandığına bizlerde şahit olmaktadır. Burada konuya dair örnekler vererek mevzuyu uzatma sadedinde değiliz.

Nazardan korunma yolları ise iki çeşittir;

Birincisi nazarın oluşmasını engellemek için alınacak tedbirler ki bunlar kişinin nazardan ve diğer şerlerden korunmak için her gün okuyacağı sabah akşam zikirleri, yatağına yattığı zaman okuyacağı Ayetel kürsidir. Nitekim Rasulullah (s.a.v) "Kim Ayetel Kürsi'yi akşam okursa o kişi sabaha erişinceye kadar Allah tarafından bir koruma altındadır. Ona şeytan yaklaşamaz." buyurmaktadır. Nazar değmesi mümkün olan kimselerin yanına dikkat çekecek şekilde çıkmamak, nazar değme ihtimali olan kimselere bir şeyden hoşlandıkları zaman "maşallah, teberekallah" gibi zikirleri söyletmek gibi bazı şeylerde alınabilecek tedbirlerdendir. İkincisi, oluşan nazarı ortadan kaldırmak için nazarı değen kimseden abdest alması ya da gusletmesi istenerek vücudundan dökülen suların nazar değilen kimsenin başına, sırtına dökülmesi ve o sudan bir miktar içmesi yöntemi ile ortadan kaldırılabilir. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru: Gece namazı kaç rekât kılınabilir? Vakti ne zamandır?

Cevap: Gece namazının en azı veya en çoğu için belirlenmiş bir rekât sayısı yoktur. Rasulullah'ın (s.a.v) Ramazan'da ve Ramazan dışında on bir ya da on üç rekât gece namazı kıldığı rivayet edilmişse de Rasulullah (s.a.v) belli bir sayı belirlememiş, kendisine "Gece namazı hakkında ne dersin?" diye sorulduğunda "Gece namazı ikişer ikişerdir. Her iki rekâta bir selam verilerek kılınır. Sizden biriniz sabah vaktinin girmesinden korkarsa bir rekât vitir kılarak namazını bitirir" diye buyurmuştur. "Gece namazı kılan kimse uykusu gelmedikçe kılmaya devam etsin uykusu gelince de uysun." diye de tavsiyede bulunmuştur

Bu rivayetlerden de açıkça anlaşıldığına göre Rasulullah (s.a.v), gece namazı için belirli bir sayı belirtmemiştir.

Gece namazının vakti ise yatsı namazının kılınmasından sonra başlar. Fakat en faziletli olan vakti bir miktar uyuduktan sonra gecenin yarısından başlayarak son altıda biri kalıncaya kadardır. Rasulullah (s.a.v) "Gece kıyamının Allah katında en sevimsi Hz. Davud'un kıyamıdır o gecenin yarısını uyur, üçte birini ibadetle geçirir, son altıda birinde de uyurdu." diye buyurmaktadır.

Fakat bir kimse yatsı namazını kıldıktan sonra uyumadan da dilediği kadar gece namazı kılabilir. Bu durumda gecenin sonuna doğru uyanabilecekse vitir namazını gecenin sonuna erteler, uyanamayacaksa vitir namazını da kılıp uyuyabilir. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru: Vitir namazını kıldıktan sonra uyuyan kimse, gece ibadeti için uyandığı zaman ikinci kez vitir namazı kılması gerekir mi?

Cevap: Bir gecede sadece bir kez vitir namazı kılınabildiği için kişi, uyanamam zannı ile uyumadan önce kıldığı vitir namazını tekrar kılamaz. Rasulullah (s.a.v), "Gece namazınızın sonunu vitirle sonlandırın." buyurmuş, vitir namazının ardından başka namaz kılmayı yasaklamamıştır. Zaten uyumadan önce vitir namazı kılan kimse Rasulullah'ın (s.a.v) buyruğunu yerine getirmiş, son namaz olarak vitir namazını kılmıştır. Fakat sonradan uyanmış olduğu zaman dilimi, hayır kapılarının açık olduğu bir vakit olup, içerisinde namaz kılmanın yasaklandığı bir vakit olmadığından dolayı uyanan kimse dilediği kadar nafil namaz kılabilir ve vitir namazını da tekrar kılmaz.

Bazı kimselerin İbni Ömer'e (r.anh) dayandırdıkları bir uygulama ile uyandıktan sonra tekrar vitir namazını iade etmeleri meşru bir uygulama olmadığı gibi uyandığı zaman bir rekât vitir namazı, teheccüd namazını bitirdikten sonra bir rekât daha vitir namazı kılmak, meşru (şeriatta örneği bulunan) bir uygulama değildir. Çünkü böyle yapıldığı zaman uyumadan önce kılınan vitir namazının tek rekâtını ikiye çıkarmak için yapılıyorsa da arasında uyku, hareket, konuşma ve benzeri şeyler bulunan bir namaz olur ki bu caiz olmaz. Ayrıca böyle yapılması halinde bir gecede üç kez vitir namazı kılınmış olmaktadır. Vitir namazının sayısını çoğaltmakta caiz olmadığı için bu uygulamada meşru değildir. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru: Vücudunun herhangi bir yerinde yaradan ya da hastalıktan dolayı sargı bulunan kimse abdest ve gusül için ne yapmalıdır? Teyemmümde olduğu gibi toprakla sargı üzerine mesh yapması yeterli olur mu?

Cevap: Bir hastalıktan dolayı sargı sarılmış, alçıya alınmış, yara bandı yapıştırılmış olan kısım, abdest ve gusül alırken üzerine su ile mesh yapılması yeterlidir. Diğer azaları yıkayıp sargı üzerini toprakla mesh yapmak caiz değildir. Çünkü teyemmüm, suyun olmadığı yerde abdest ve guslün yerine geçer. Suyun bulunduğu yerlerde teyemmüm yapmak ya da abdestle teyemmümü birleştirmek caiz değildir. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru: Adetli kadının ve cünüp kimse- nin Kuran okuması ya da mescide girmesi caiz midir? Rasulullah'ın (s.a.v) Hz. Aişe'ye, "Bana mescitteki örtüyü getir." deyince "Ben adetliyim." diye cevap vermesi üzerine "Âdetin senin elinde değildir, hacıların yaptığı her şeyi sende yapabilirsin." demesi ve sahabilerden bazılarının mescit te uyu- yup cünüp olanların bulunması gibi ifade- ler eşliğinde konuyu izah eder misiniz?

Cevap: Adetli kadın ister abdest almış olsun ister abdest almamış olsun mescitte durması helal değildir. Çünkü Rasulullah (s.a.v) Hz.Aişe'ye hacda iken Kâbe'yi adetli durumda tavaf etmesine izin vermemiştir. Rasu- lullah'ın (s.a.v) Hz.Aişe'den mescitteki örtüyü istemesi ve "Senin âdetin senin elinde değildir." demesi mescitte durabileceğini ifade etmez. Bu hadis aksine adetli kadının mescitten geçebile- ceğine veya bir ihtiyaç durumunda hemen girip çıkabileceğine delil olur ki buda caizdir.

Fakat ibadet maksadı ile Kur'an okuması alimlerin cumhuruna göre caiz değildir. İhtiyatlı olan görüş budur. Her şeye rağmen yine de adetli iken ibadet maksadı ile Kur'an okuyacak olursa bazı alimlere göre sevap, bazı alimlere göre de günah işlemiş olur burada da ihtiyatlı olan görüş günah olabilme ihtimalinden dolayı Kur'an okumaktan sakınmasıdır.

Konuyu maddeler halinde şöyle özetleyebiliriz;

Cünüp kimse (namaz abdesti gibi) abdest almadıkça mescitte duramaz.

Cünüp kimse kesinlikle Kur'an okuyamaz. Çünkü gusül abdesti aldıktan sonra okuma imkânı vardır.

Adetli kadın mescitte duramaz.

Adetli kadın mescitten geçmek veya bir şey alıp çıkmak zorunda kalırsa, girip hemen çıkabilir.

Adetli kadın yukarıda ifade ettiğimiz gibi, ihtiyaç ya da bir maslahattan dolayı Kur'an okuyabilir.

Cünüp kimse ise; Mescide ancak abdest aldığı takdirde girebilir, abdestsiz olarak giremez. Sahabilerin mescitte uyumaları, onların cünüp olduklarını ve orada öylece beklediklerini ifade eden bir delil sayılamaz. Şayet uykuda cünüp olduklarını varsaysak bile uykudaki kimseden kalem kaldırıldığı için günah işlemiş olmazlar uyandıkları zaman ise sadece abdest alıp orada beklemeleri caiz olur.

Kur'an okuma konusunda ise; Cünüp olan kimse gusül abdesti almadan önce, Kur'an okuması caiz değildir. Adetli olan kadının zaruret veya bir ihtiyaç halinde kuran okuması caizdir. Örneğin; Kadının çocuğuna Kur'an öğretmesi, hocasına ezber vermesi, kendisinin hoca olup öğrencilerinin ezberlerini takip etmesi gibi şeylerde bir sakınca yoktur.

Hamd; çiftler arasında sevgi ve muhabbeti koyan, yuvalarımızı bize sükûn yeri kılan, el-Vedud olan Allah'a, salat ve selam hayatın her alanında örnek olduğu gibi aile hayatında da en güzel örnek kılınan Habibullah'a (s.a.v.), âline, ashabına ve tüm müminlerin üzerine olsun.

Aile...

Sükunetin, muhabbetin -tabiri yerindeyse- 'tavan yaptığı müessese'. Bu müessese sükuneti, muhabbeti, merhameti kazandıracak, "Eşler!" Rabbimizin beyanı: ... Kendileriyle sükûn bulacağınız, aranızda muhabbet ve merhamet kıldığı eşler... (Rum 30/21)

Hele hele kapitalist sistemlerin, insanı değirmen taşı gibi öğüttüğü bir zamanda tazecik tohumların yeşerdiği, büyüdüğü, olgunlaşıp başak olduğu bahçelerdir aile!

Erkek, ailenin reisi...

Kadın, ailenin baş tacı, sultanı...

Yani; Ailenin Muhammed Mustafa' sı (s.a.v.) erkek!

Haticetül Kübra'sı (r.ah.) kadın!

Fatimatuz Zehra'sı (r.ah.) çocuk!

Ailenin; Adem'i (a.s.) Havva'sı Habil'i

Âdem ve Hava arasına konulan sevginin, muhabbetin meyvesi... 'Allah ancak muttakilerden kabul eder' diyerek sunduğu

meta ile değil, taşıdığı sevdıyla 'Kabil' zihniyetlere fark atan, Habil yüreklerin yetiştiği huzur yuvaları aile...

Kabil olmakta diretenlerinse 'o senin ehlinden, ailenden değil! 'Hitabıyla Nuh'tan (a.s.) ve O'nun yolunda olanlardan uzaklaştırılarak içinde kötülerin barındırıldığı iyiler mekânı aile...

Evet, aileye getirilen bunca güzel tanımdan sonra iç geçirmesi şeklinde derinden gelen bir ahh...!

Teoriyle pratiğin çoğu zaman çakiştiği gerçek. Yazılanları okurken hem ruhu okşayan bir esinti hem de 'iyi güzel ama...' Diyerek gerçeklerle yüz yüze gelinmesi...

Âdem ve Havva!

Muhammed Mustafa ve Haticetül Kübra!

Habil ve FatimaTuz Zehra!

Ben ve eşim... onlar gibi aile olabilmek, Habil gibi, Fatimatuz Zehra gibi çocuklar yetiştirebilmek, Kabil gibilerle imtihan edildiğinde Nuh gibi 'cahillerden olmaktan sana sığınırım' diyerek evlat da olsa bir kalemde silivermek.

Hayal edince insanın imanını coşturan, gerçeğe vurunca içine korku salan bir duygu. Ama Rasulullah Sav'ın 'Ey Allah'ım kolay senin kolaylaştırdığındır, sen dilerse zor kolay kılarırsın' duasına terennüm edince zorun zor olmadığına edilen iman.

Evet kardeşlerim,

Bir zamanlar birdik, Allah (c.c.) lütfetti iki olduk, sonra üç, dört. Yani biz bir aile olduk. Ancak hızlı bir koşuşturmanın ortasında olduğumuzdan, çoğu zaman 'aile' olduğumuzu, aile olmakla lutuflandırıldığımızı unuttuk.

Bu hızlı koşuşturmacanın adı her birimizce farklı konuldu. Kimimiz hangi adı koyduğumuzun farkında bile olmadı. Bazılarımız meşrulaştırılmış ekonomik faaliyetler dedi, infak bahanesi. Bazımız dersler, oturumlar dedi anlı şanlı. Çarşı, pazar, etkinlik, sohbetler, bahar ve bayram temizlikleri ve uzadı gitti liste. Her artan madde ile beraber uzayan listelerin en sonuna itildi aile.

Halbuki dört bir yana kök salmış devletlerin bile temel taşıydı aile. Yıkılmayacak bir yapının temel dinamiği. Hani her listenin bir önceliği vardır. İlk sırası, örneğin yangından ilk kurtarılabilecek olan maddesi vardır. Birde sona bırakılanlar. Bu listenin sırası değiştirilirse, yangından kurtarılanlar ile yangında kül olanlar arasında bir fark olmaz. Zira yananlar asıllar olursa, kurtarılan ayrıntılar bir önem taşımaz. O halde ne yapmalı? Nereden ve nasıl başlamalı? Öyle uzun uzun maddeler içeren yapılacaklar listesi uzatmayacağım önünüze. Hayata aktarımı zor şeylerde değil diyeceklerim. İnsan üstü, fıtrat dışı uygulamalar hiç ama hiç değil.

Kardeşler, Bozulduğumuz yerden başlayacağız düzelmeye. Unuttuklarımızı hatırlayacağız, anacağız önce. Sonra, bıraktıklarımızı önceleyeceğiz aslında. Evin Reisi. Yoğun hayat programında ağızına verdiği lokmada sadaka sayılan yuvanın baş tacını, doğrultmaya çalışırken, kırabilecek, kırılmasın derken eğri kalabilecek fıtratta yaratılan sükûn sebebini bizzat sen eğitsen. Koşu yarışı yapacak kadar onunla çocuk, kılıç kalkan oynayanları beraberce seyredebilecek kadar sabırlı, kendi söküğünü dikecek kadar yardımcı olsan diğer yarına Rasulullah (sav) gibi.

Evinin neşesi yavrularına, tatlı sert yapacağın, otoritenin simgesi "babalığınla" kollarını açıp benim yiğit oğlum, hanımefendi kızım diye sarılsan yeniden sıkı sıkıya. Ve sen, evinin reisi olan "Birinin birine secde etmesini emretseydim, kadının kocasına secde etmesini emrederdim" diyerek üzerine kavvam kılınan eşine evine geldiğinde gönlünle beraber evinin kapılarını açıp yorgunluğunu alsan?

Nafie ibadetlerin bile izni olmadan yapılmadığı kişi sana Rahman (c.c.) tarafından lütfedilmişken onun izni olmaksızın kapıdan adımımı atamam şuurunda bir hayat yaşasan eşinle?

Cennet, iman, sevgi...

Sevelim, sevdikçe artan imanımız olsun. Artan imanımız Firdevs'imize vesile olsun. Firdevs ailemizle birlikte son durağımız, konağımız olsun kardeşler. Zira orada sevenlerin buluşması nede hoş.

Ve çocuklar sizler bize emanet verildiniz. Ne size soruldu şu insanları anne baba olarak ister misiniz diye, ne de bize soruldu hangi çocuğu evlat edinmek istersiniz? Sizler Rabbimizin seçimisiniz bize. İşte bu sebeple emanete bakar gibi bakabilmeyi nasip etsin Rabbim bize. Emanet önemi kavratsın. Evdeki davetlere yapılacak hazırlıklar yüzünden aç kalan sizin karnınız olmasın. Geceler boyu çalışan mesai saatleri yüzünden yürekleri sevgiye yoksun kalan siz olmayın. Sizler çokluğuyla övünülecek ümmetin en önde gidenleri, en değerlileri olun. Olun ki sizlerin vesilesiyle dünya ahiret yüzleri parıldayanlar bizler olalım.

Kardeşlerim,

Kaleme aldığım satırlar sadece yazıda kalacak doğrular yahut edebiyat yapılmış meseleler değil. Gözlemler, tecrübeler sonucu ifade edilenler. Çok iyi bilinen ama ihmal edilen gerçekler. O halde ne yapmalı sorusuna bir daha dönelim ve:

Evimizin reisi, yuvamızın baş tacı, ailemizin neşesi çocuklarımızla hep beraber alemlere rahmet olarak gönderilen savaş peygamberi Muhammed Mustafa Sav'in şu mübarek sözlerini hayat düsturu yapıp ilk adımı atarak başlayalım:

"İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız."

'Adn cennetleri. Hem kendileri girecek oraya hem kendileri gibi dürüst ve erdemlice yaşamış olan ataları, eşleri, çocukları ve diğer tüm sevdikleri. Ve cennetin her kapısından akın akın melekler yanlarına gelecek ve onları şu tebriklerle karşılayacaklar: 'dünyada gösterdiğiniz sabrın karşılığı olarak, ebedi huzur, esenlik ve selam size olsun' bakın ne güzelmüş ahiret yurdunun mutlu sonu' (Rad 13/23-24)

Rasulullah (s.a.v.)'ın bir konu hakkında söylemiş olduğu hadisleri toplayacağımız bu bölümümüzde ilk konu başlığımız "İhlas" ve onun tam zıddı olan "Riya". İhlas, elbette ki İslam şariatında çok önemli bir yere sahip. Amellerimizin yegâne kabul edilme ve Allah'tan kabul görme şartıdır. Hatta ve hatta amel garantimizdir. Kulun ömür boyunca işlemiş olduğu amellerinin karşılığının görmesinin iki şartından biridir. Amellerimizin tabiri caizse sigortasıdır. Sadece bazı zamanlarda ve bazı ibadetlerde değil. Tüm zamanlarımızı ve tüm hayatımızı ihlâsın kuşatması gerekmektedir. İlim talep ederken, davet yaparken, cihad ederken, ibadetlerimizi yerine getirirken olmazsa olmazımız İhlas'tır.

İHLAS İLE İLGİLİ HADİSLER

1.) Müminlerin emiri Ömer bin Hattab (r.anh.)'dan rivayet edildiğine göre O şöyle dedi "Rasulullah (s.a.v.)'ı şöyle derken işittim:

"Ameller niyetlere göredir ve herkes için niyetinin karşılığı vardır. Dolayısıyla kimin hicreti Allah'a ve Rasulüne olursa onun hicreti Allah'a ve Rasulünedir. Kimin de hicreti elde edeceği bir dünyalık ya da evleneceği bir kadın için olursa, onun da hicreti o hicret ettiği şeydedir." (Buhari, Müslim)

2.) Abdullah ibni Abbas (r. anhu-ma)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.), Allah (a.c.)'dan rivayetle şöyle demiştir:

"Muhakkak ki Allah iyilikleri ve kötülükleri yazdı (takdir etti). Sonra bunları şöyle açıkladı. Kim bir iyilik yapmak ister de (niyet eder) yapamazsa Allah (a.c) bunu kendi katında tam bir iyilik olarak yazar. Eğer iyilik yapmayı ister de (niyet eder) yaparsa Allah bunu on iyilik olarak yazar ve bunun yedi yüze ve daha fazlasına çıkarır. Kimde bir kötülük yapmak ister de (niyet eder) yapmazsa Allah (a.c) bunu kendi katında tam bir iyilik olarak yazar. Eğer kötülük yapmayı ister de (niyet eder) yaparsa Allah (a.c) bunu bir kötülük olarak yazar." (Buhari, Müslim)

3.) Ebu Hureyre'den (r.anh) rivayet edildiğine göre O şöyle dedi. "Rasulullah'ı (s.a.v.) şöyle derken işittim:

"Kıyamet günü ilk hesaba çekilecek olan kişi bir şehittir. Allah'ın huzuruna getirilir. O'na verilen nimetler bildirilir, O'da bunları bilir (kabul eder). Ve Allah (a.c.) şöyle der: "Bu nimet ile ne yaptın?" O'da şöyle cevap verir. "Senin için şehit oluncaya kadar savaştım." Allah (a.c.) kişiye "Yalan söyledin! Sen sana cesur denilsin diye savaştın ve böyle de denildi." der. Ve yüz üstü cehenneme sürüklenmesi emredilir. Daha sonra ise ilim elde edip bu ilmi başkalarına öğretene getirilir. O kişiye de verilen nimetler bildirilir. O'da onları bilir (kabul eder). Allah (a.c.) şöyle der: "Bu nimet ile ne yaptın?" O'da şöyle cevap verir. "İlim öğrendim, öğrettim ve senin için Kur'an okudum." Allah (a.c.) O kişiye de "Yalan söyledin! Sen sana alim denilsin diye ilim talep ettin, kari denilsin diye "

Rasulullah (s.a.v) bir sahih hadisinde şöyle buyurmaktadır; “İnsanlara duyurmak için bir amel işleyeni, Allah (Kıyamet günü insanlar önünde) teşhir eder. Gösteriş için bir amel işleyeni, Allah (Kıyamet günü insanlar önünde) rezil eder' buyurdu.” (Müslim)

Kur'an okudun ve nitekim denildi de.” der. Sonra ise yüz üstü cehenneme sürüklenmesi emredilir. Daha sonra ise Allah'ın (a.c) kendisine genişlik ve çeşit çeşit mallar verdiği bir adam getirilir. O'na da aynı şekilde verilen nimetler bildirilir. O'da bunları kabul eder ve O'na da Allah (a.c) “Bu nimet ile ne yaptın?” der. O'da şöyle cevap verir. "Senin infak edilmesinden razı olduğun her şey için ve senin için malımı infak ettim." der. Allah (a.c.) kişiye “Yalan söyledin! Sana cömert denilsin diye infak ettin ve nitekim de denildi." der. Sonra aynı şekilde onun içinde cehenneme yüzüstü sürüklenmesi emredilir. (Müslim)

4.) Ebu Hureyre'den (r.anh) rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ki Allah sizin bedenlerinize ve suretlerinize bakmaz. Ancak amellerinize ve kalplerinize bakar.” (Müslim)

5.) Ebu Hureyre şöyle der: “Rasulullah'ı (s.a.v) şöyle derken işittim.” “Yüce Allah şöyle buyurdu: "Ben bana şirk koşulan ortakların en zenginiyim. Her kim bir amel yapar da bu ameli benimle birlikte bir başkasını da ortak koşarsa, onu ve şirk koştuğu, şeyi terk ederim.” (Müslim)

6.) Ebu Hureyre şöyle rivayet etmiştir: “Rasulullah (s.a.v.) şöyle dedi: “Kendisiyle Allah'ın rızası kazanılmak istenilen bir ilmi her kim dünyalık bir şey elde etmek için öğrenirse, Kıyamet gününde cennetin kokusunu alamaz.” (Ebu Davud)

7.) Rasulullah (s.a.v) bir sahih hadisinde şöyle buyurmaktadır; “İnsanlara duyurmak için bir amel işleyeni, Allah (Kıyamet günü insanlar önünde) teşhir eder. Gösteriş için bir amel işleyeni, Allah (Kıyamet günü insanlar önünde) rezil eder' buyurdu.” (Müslim)

8.) Hz.Aişe'den (r.anha) rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur; “Bir ordu Kabe'ye saldırmak üzere yola

çıkacak. Çöl bir araziye geldiklerinde baştan sona tamamı yerin dibine geçirilecektir." Bunun üzerine ben; "Ey Allah'ın Rasulü! Onların içinde onlara mal satanlar ve onlardan olmayanlar olduğu halde neden onların tamamı yerin dibine geçirilecek?" diye sordum. "Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurdu; "Tamamı yerin dibine geçirilecek, sonra da (kıyamet günün'de) niyetlerine göre haşrolunacaklar." (Buhari- Müslim)

9.) Yine Aişe'den (r.anha) rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Fetihten sonra hicret yoktur. Yalnız cihad ve niyet vardır. Cihada çağrıldığınız zaman cihada çıkın." (Buhari- Müslim)

10.) Enes'ten (r.anh) rivayet edildiğine göre 0 şöyle anlatmaktadır; "Rasulullah (s.a.v) ile beraber Tebuk gazvesinden dönyorduk. Şöyle buyurdu; "Medine'de arkamız 'da kalan öyle kişiler var ki biz hangi bir dağ yoluna ve hangi bir vadiye girsek onlarda bizimle birliktedirler. Çünkü onları mazeretleri alıkoymuştur." (Buhari)

11.) Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Gelmesinde hiçbir şüphe olmayan kıyamet gününde, Allah bütün öncekileri ve sonrakileri topladığında, bir çağrıcı şöyle seslenecektir; "Kim Allah için yaptığı bir ibadete başka birisinin rızasını karıştırmışsa, sevabını o kimseden istesin. Çünkü Allah kendisine ortak koşulmasından uzaktır, hiçbir ortağa ihtiyacı yoktur." (İbni Mace)

12.) Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Ümmetim hakkında en çok korktuğum şey; Allah'a ortak koşmalarıdır. Ben güneşe, aya veya putlara tapacaklarını söylemiyorum. Fakat Allah'ın rızası dışında yapılan amelleri ve gizli arzuları kastediyorum." (İbni Mace)

13.) Ebu Said el Hudri'den (r.anh) rivayet edildiğine göre o şöyle anlatılmaktadır; "Biz kendi aramızda Mesih ve Deccal 'in fitnesi hakkında konuşurken Rasulullah (s.a.v) çıktı geldi ve "Size Mesih ve Deccal 'in fitnesinden daha korkunç bir şeyi bildireyim mi?" diye sordu. Biz de "Evet ey Allah'ın Rasulü (s.a.v) haber ver." dedik. O'da şöyle buyurdu; "Mesih ve Deccal in fitnesinden daha korkunç olan şey gizli şirktir. Bir kimse namaz kılarken, kendisine birisi baktığı için namazını güzelleştirir." (İbni Mace)

14.) Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "Bu ümmeti Allah katındaki şerefli mertebeleriyle ve yardımıyla müjdeleyin. Fakat onlardan kim, ahirete yönelik ameli dünyalık mal ve makam kazanmak için yaparsa, onun ahirette mükâfattan hiçbir payı olmayacaktır." (Ahmed bin Hanbel)

15.) Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; "İnsanlar ölürken taşıdıkları niyetleri üzere diriltirler."

ALDANILAN NİMET: SAĞLIK

Hamd, eş-Şafi ismi ile kullarının hem gönüllerine hem de bedenlerine şifa veren Allah'a: salat ve selam "Allah şifasını yaratmadığı hiçbir hastalık indirmemiştir, "Ey Allah'ın kulları dertlerinize deva arayın." diyen Rasulullaha (s.a.v.), aile ve ashabına olsun.

Bu sayımızın sağlık bölümüne her insanın sağlık konusunda temel kabul etmesi gereken hadislerden biri ile başlıyoruz:

Rasulullah Sav şöyle buyurmuştur: "İki nimet vardır ki insanların çoğu bu nimetleri değerlendirme de aldanmıştır; Bunlar sıhhat ve boş vakittir." (Buhari, Rikak)

İman Nevevi'de bu hadisi, Riyasüz-Salihin isimli hadis kitabının mucahede bölümüne alması da oldukça manidardır. Zira konumuz olan sağlık, Allah'a (c.c.) yakınlık yolunda kullanılması gereken, kula Allah (c.c.) tarafından bahşedilmiş bir nimettir. Nimetler şükürü yerine getirildikçe artar. Şükürü yerine getirilmeyen her nimette kulun elinden alınır. Ve kul onun zıttı ile imtihan edilebilir. Kula bahşedilen nimet sağlık ise bunun zıttı hastalıktır.

İbn-i Kayyım "Tıbbi Nebevi' kitabında hastalığın iki türlü olduğundan bahseder. Biri kalplere, diğeri bedenlere mahsustur ki bizim konumuz bedenlere mahsus olandır.

Asıl konumuz olan sağlık gibi bir nime-
tin deęerini bilerek yaşamak ve bundan en
güzel şekilde istifade edebilmek için iki
temel yol vardır:

1-Hastalanmadan önce
sağlığı korumak.

2-Hasta olduğu-
muz zaman eski
sağlımıza döne-
bilmek için tedavi
olmak.

Yazımıza bu iki
maddenin detaylarını
anlatarak devam ediyoruz.

SAĐLIĐIKORUMAK

Rasulullah Sav bir hadisinde şöyle
buyuruyor; "Beş şey gelmeden önce bu
beş şeyin kıymetini bilin. Ölüm gelmeden
önce hayatın, hastalık gelmeden önce
sağlığın, meşguliyet gelmeden önce boş
zamanın, ihtiyarlık gelmeden önce gençli-
ğin, fakirlik gelmeden önce
zenginliğin."

Rabbimizin bu
dünyada verdiği tüm
nimetler birer emanettir.
Bu emanetlerin hepsi bir
gün geri alınacak. Kendisi-
ne emanet verilen kimse,
zamanı geldiğinde tüm bu emanet-
lerden hesaba çekilecektir. Bu sebeple
kul kendisine emanet olarak verilenleri
korumakla yükümlüdür.

Sağlığı korumak için öncelikle dik-
kat etmemiz gereken temel konular řun-
lardır. Helal ve doğru beslenme, temizlik,
doğal ve dengeli yařama. Bu ana
başlıkların alt bölümlerinde ise değiştiril-
miř organizmalar (GDO) bitkisel, hayvansal
ve kimyasal katkı maddeleri, bileřik besin
türleri gibi sakınılması gereken konular
vardır.

TEDAVİ OLMAK

Bu konuya gelecek olursak, Rasullulah Sav hastalıkları üç şekilde tedavi etmiştir. Bunlar; tabî ilaçlarla, ilahi ilaçlarla ve ikisinin birleşimi ile.

Bu başlıklarında yine alt bölümlerine inecek olursak. Hacamat, sülük, kusma, kupa çekme, açlık tedavisi, rukye, Kur'an ve sünnette şifa sebebi olarak gösterilen maddeler, besinler bunların tatbiki en başta gelenleridir.

Rasulullah sav, tedavi ile ilgi rehberliği onun yol gösterici Allah'a (c.c.) ve onun cennetine çağrıcı Allah'ı (c.c.) tanıyıcı, ümmetine Allah'ın (c.c.) hoşlanacağı şeyleri açıklayıp, onları emredici, hoşlanmayacağı şeyleri açıklayıp, onları da yasaklayıp, Rasullere ilişkin haberleri ve onların ümmetleri ile olan durumlarını haber verici, alemin yaratılışını anlatıcı, başlangıç ve sonuçta olacıklardan bahsedici, insanların nasıl isyankar ve itaatkar olduklarını ve bunun nedenlerini açıklayıcı olarak gönderildiğine işarettir.

Rasulullah Sav 'in verdiği tıbbi bilgiler ve onun tavsiyede bulunduğu tedavi araçları, tıbbın en pratik ve en yararlı metotları olduğu gibi, ilacın en etkili, en üstünü, tedavi

yönteminin en gelişmiş ve en kapsamlısıdır. Bu hüküm olgun bir mümin, akıllı bir Müslüman için tereddütsüz ve kuşkusuz inanmaktan ve kabul etmekten başka yolu olmayan bir hükümdür. Ancak Allah'ın (c.c.) ilim yolunu kendisine kapadığı gözüne, kulağına ve kalbine kilit vurduğu insanlar bu hükmü inkâr edebilirler. Böylece bu insanlar gönülleri pislik, kalpleri hastalık dolu ve akılları kıt olanlar gurubuna girerler ki, bunlar maddeden başkasına inanmayan, sadece kendi akıllarının erebildiği noktayı doğru olarak kabul eden ve diğer insanlara da bunu kabul ettirmeye çalışan, saptıracılardır.

Gerek sağlığın korunması ve alt başlıkları, gerekse hastalıkların tedavisi ve bunun metotları ayrı ayrı ele alınıp incelenmesi gereken konulardır.

İnşallah ilerleyen sayılarımızda Kuran'ın gösterdiği, Rasulullah Sav 'in öğrettiği, muteber alimlerin açıkladığı güvenli bilgiler ile bu konuları inceleyeceğiz.

Rabbimizden, bizlere verdiği nimetlerden şükür eden ve bu nimetleri razı olduğu yolda kullanan kullarından kılmasını dileriz.

KURTULUŞUN VE MUTLULUĞUN KAYNAĞI TEVHİD

Kitabın Orijinal Adı: Et-Tevhid: Es-Saadetu ve n-Necat

Kitabın Türkçe Adı: Kurtuluşun ve Mutluluğun Kaynağı Tevhid

Yazar: Abdullah B. Abdurrahman

Çeviren: Salih Bağırhan

Hamd Yerleri ve gökleri yaratan, kendisinden başka kanun koyucu olmayan Allah'a: Salat ve selam egemenliğin kayıtsız ve şartsız Allah'a ait olduğunu, tüm insanlığa bildirmek için gönderilen Rasulullah Sav'e, aline, ashabına ve kıyamete kadar onun yolunda gidenlere olsun.

Bu sayımızda Salih Bağırhan hocamızın, çeviri ve şerhini yaptığı 'Et Tevhid; Es-Saadetu ve n-Necat' kitabını tanıtacağız. Eserin isminden de anlaşılacağı gibi kitabımız; her Müslümanın kurtuluş ve mutluluğuna vesile olacak tevhidin, kısımlarını esaslarını ve sonuçlarını anlatmaktadır.

Kitabımız İslam'ın özü olan ibadet kavramının açıklaması ile başlamaktadır. İbadet olgusunun Allah (c.c.) katında geçerli olması için gerekli olan 'la ilahe illallah' kelimesinin anlamı, şartları ve insan üzerindeki neticesini anlatarak devam etmektedir. Yine tevhidin kısımlarından olan, Allah'ı (c.c.) fiillerinde birlemek şeklinde rububiyet; kulların fiilleri ile Allah'ı (c.c.) birlemek şeklinde Uluhiyet; benzetme ve örneklendirme yapmaksızın

Allah'ın (c.c.) kendisini Kur'an da veya Rasulünün (s.a.v.) dili ile nitelendirdiği şekilde anlamak suretiyle isim ve sıfat tevhidini veciz ifadeler ile açıklamaktadır.

Kitap bir sonraki bölümde, Allah azze ve cellenin asla affetmeyeceği, kulun tüm amellerini boşa çıkaracak olan, Kur'an i ifade ile büyük zülüm şirki ve kısımlarını anlatmaktadır.

Kitabımızın son bölümünde ise yazar, tevhidin şartlarını yerine getiren veya terk eden kimsenin tevhidini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini, günümüzden somut örnekler vererek ortaya koymaktadır.

Eserimizin okuyucu üzerinde etkili olmasına sebep olabilecek etken, anlattığı konuları Kur'an dan ayetler, Rasul'den (s.a.v.) hadislerle değerlendirmesi ve Alimlerin kavilleri ile bu nasları güçlendirmesidir.

Kitabımızın tanıtımına içinde bulunan şu paragrafla son veriyoruz:

Kendilerini İslam a nispet edenlerin ekseriyeti, Allah'ın (c.c.) izin vermediği bir sistemi desteklemekte ve bu sistemin sahiplerini sevmektedirler. Ayrıca bu insanlar Allah'a (c.c.) iman şartlarından biri olan 'tağutu inkâr etmeyi' yerine getiren ve hayatlarının herhangi bir alanında imanlarına hiçbir bir şekilde şirk bulaştırmayanları da 'aşırı' ya da 'harici' gibi sözlerle isimlendirmektedirler. İşte böylesine garip ve acı günler yaşamaktayız.

Takva Dergisi

Azık edinin! Şüphesiz azığın en hayırlısı Takvadır (Bakara 197)

www.takvadergisi.com
Çok yakında....

